

ลมพยาบาท
หิมะสีขาว

疾風 ポンド

Shippu
Rondo

K-55

Date

Taiho University

มีเพียงตุ๊กตาทมิตัวนี้ ที่จะช่วยมนุษยชาติ
ให้รอดพ้นจากมหันตภัยล้างเผ่าพันธุ์

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
กิ้งดาว ไตรยสุนันท์ แพล

ยอดขาย
ซีรีส์เมืองหิมะ
3 ล้านเล่ม
ในญี่ปุ่น!!

ลมพยาบาท หิมะสีขาว

疾風ロンド

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
กึ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

ด้วยความเคารพและระลึกถึง

หนังสือเล่มนี้จัดทำขึ้นด้วยความเคารพและระลึกถึงอาจารย์
อิงาธิโนะ เคโงะ ปรมาจารย์แห่งวรรณกรรมสืบสวนสอบสวน
ผู้สร้างสรรค์ผลงานอันทรงคุณค่าและเป็นแรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่
ให้แก่ผู้อ่านทั่วโลก

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ผลงานของอาจารย์ไม่เพียงแต่
มอบความบันเทิงและปมปริศนาอันแยบคาย แต่ยังสะท้อนมิติ
อันซับซ้อนของมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้ง สำนักพิมพ์ไดฟูกุ ในฐานะ
ผู้ถือลิขสิทธิ์ผลงานของอาจารย์เคโงะในประเทศไทย รู้สึกเป็นเกียรติ
และภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้เป็นสื่อกลางถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านี้
สู่สายตาผู้อ่านชาวไทยเสมอมา

ขอขอบคุณผู้แปล บรรณาธิการ ทีมงาน และนักอ่านทุกท่าน
ที่มีส่วนร่วมในการเดินทางของผลงานทุกๆ เล่ม และขอมอบ
หนังสือนิยายเล่มนี้เป็นเครื่องระลึกถึงจิตวิญญาณแห่งการเล่าเรื่อง
ของอาจารย์อิงาธิโนะ เคโงะ ที่จะยังคงส่องสว่างอยู่ในใจพวกเรา
ตลอดไป

ด้วยความเคารพอย่างสูง
สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจสำนักพิมพ์

การจับคู่สุดชั่วระหว่างอาวุธชีวภาพล้างโลกกับตุ๊กตาหมิ่นฟู... คู่เกมไล่ล่าป่วนประสาทกลางทะเลหิมะ

เมื่อสองพ่อลูกต้องแท็กทีมทำภารกิจลับสุดยอด เพื่อออกตามหา ‘ตุ๊กตาหมิ่น’ ซึ่งเป็นพิศดลลับที่คนร้ายซ่อนมหันตภัยร้ายแรงเอาไว้ ความสนุกปนโกลาหลท่ามกลางพายุหิมะจึงเปิดฉากขึ้น

“ลมพยาบาท หิมะสีชาด” คือลำดับสองในซีรีส์ **“เมืองหิมะ”** (ประกอบด้วย **“ลมพิฆาต หิมะสีเงิน”**, **“ลมพยาบาท หิมะสีชาด”** และ **“ลมไล่ล่า หิมะพานี่”**) ผลงานสืบสวนขึ้นเอกธรรคโดยอิงาซิโนะ เคโงะ ชายผู้หลงใหลการเล่นกีฬาฤดูหนาวเป็นที่สุด

ร่วมลุ้นไปกับภารกิจท้าทายเวลา ฝ่าอุปสรรคลับเหลี่ยมคมที่คาดไม่ถึงท่ามกลางลานสกีอันงดงามแต่แฝงอันตราย

อิมเอมไปกับพล็อตสืบสวนหักมุมตามสไตล์อาจารย์เคโงะ ที่ผสมผสานความตื่นเต้นเข้ากับอารมณ์ขันตลกร้ายได้อย่างมีสีสัน แถมยังได้สัมผัสไออุ่นของสายใยความผูกพันระหว่างพ่อลูก และเรื่องราวความรักของหนุ่มสาวที่ทำให้ใจละลาย

สำนักพิมพ์ไดฟูกุขอแจกใบเตือน นิยายเล่มนี้ไม่ได้นุ่มฟูเหมือนหน้าตาตุ๊กตาหมิ่นบนปก และกรุณาเตรียมเสื้อกันหนาวให้พร้อม เพราะระดับความลุ้นระทึกอาจทำให้ขนลุกซู่จนอุณหภูมิต่ำในหัวใจติดลบ

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

“ลมพยาบาท หิมะสี่ชาติ” พาผู้อ่านคืนสู่โลกของหิมะอีกครั้ง พร้อมการกลับมาของ เนซี โซเฮ จากเล่มแรกที่ผจญภารกิจตามล่า “สมบัติ” ในสกีรีสอร์ทกว้างใหญ่โดยมีชีวิตของผู้คนเป็นเดิมพัน

แม้โครงเรื่องจะเต็มไปด้วยความระทึก การสืบสวน และการแข่งขันกับเวลา แต่อิงาซิโนะ เคโงะก็ยังโดดเด่นในการสอดแทรก ประเด็นเรื่องความรับผิดชอบ ความสูญเสีย และการให้อภัยไว้ตลอด ทั้งเรื่อง ผ่านตัวละครที่ต่างมีเหตุผลและแรงจูงใจของตนเอง จึงทำให้นิยายเล่มนี้ไม่ได้มีเพียงความเข้มข้นของการไขปริศนา หากยังมีแง่มุมที่ชวนให้ผู้อ่านค่อยๆ ซึมซับไปพร้อมกับการดำเนินเรื่อง

แม้บรรยากาศของเรื่องจะตึงเครียดอยู่ไม่น้อย แต่เมื่อเดินทางมาถึงบทสุดท้าย ผู้เขียนก็แทรกมุขเล็กๆ ชวนอมยิ้มไว้เป็นบทส่งท้าย ผู้แปลอ่านแล้วอดยิ้มตามไม่ได้ และรู้สึกว่าเป็นการปิดเรื่องที่น่ารักไม่น้อย

สุดท้ายนี้ ขอแสดงความอาลัยต่อการจากไปของอาจารย์อิงาซิโนะ เคโงะ แม้ผู้แปลจะมีโอกาสถ่ายทอดผลงานของอาจารย์เพียงไม่มาก แต่ก็สัมผัสได้ถึงความรักซึ่งในการถ่ายทอดความเป็นมนุษย์ผ่านเรื่องราวและตัวละครต่างๆ ผู้แปลรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มีส่วนถ่ายทอดผลงานเหล่านี้สู่ภาษาไทย และเชื่อว่าเรื่องราวของอาจารย์จะยังคงอยู่ในความทรงจำของผู้อ่านต่อไป

กิงดาว ไตรยสุนันท์

1

หิมะโปรยละอองแผ่วเบา มีแสงแดดเป็นระยะ สภาพอากาศ
ถือว่าดีเยี่ยม จึงทำให้มาถึงจุดหมายใกล้เคียงเวลาที่วางแผนไว้
เป็นสถานที่ที่เคยมาแล้วหลายครั้งจึงไม่หลงทาง

แต่สำหรับคนที่มาครั้งแรกคงเป็นไปไม่ได้ คุณฐวาระ คัดสียะ
มองไปรอบตัวแล้วเม้มเลียริมฝีปาก

เนินเขาทั้งหมดปกคลุมด้วยหิมะ ต้นพืชยืนเรียงเป็นระยะห่าง
เท่าๆ กัน แต่ไม่มีต้นไหนมีเอกลักษณ์พอจะใช้เป็นจุดสังเกตได้เลย
ต่อให้มีแผนที่ละเอียดก็คงต้องหลงทางแน่

เขาเดินเข้าไปใต้ต้นพืชต้นหนึ่งซึ่งแผ่กิ่งก้านสาขากว้าง
ปลดสกีออกตรงนั้นแล้วเอากะเป๋าเป้ลงจากหลัง ล้วงเอากล่อง
เครื่องมือพลาสติกออกมา ข้างในกล่องไม่ใช่เครื่องมือ แต่เหตุผล
ที่ใช้กล่องนี้ก็เพราะทนทานดี จึงนำมาใส่ “สิ่งนั้น”

ความกังวลเข้าครอบงำจิตใจคุณฐวาระ เขาตัดสินใจเปิด
ฝากล่อง แล้วหยิบ “สิ่งนั้น” ที่อยู่ในถุงพลาสติกออกมาจากกล่อง
ที่บุด้วยวัสดุกันกระแทกแน่นหนา คุณฐวาระถอดแว่นกันลมออกแล้ว
เพ่งพินิจ “สิ่งนั้น” ดูไม่มีความผิดปกติ เขาถอนใจอย่างโล่งอก

ก่อนจะใส่มันกลับลงไปในกลุ่มไว้อีกก่อน

จากนั้น เขาใช้มือที่สวมถุงมือชุดหิมะตรงโคนต้นไม้ให้เป็น
หลุมลึกประมาณสามสิบเซนติเมตร

คุซุฮาระหยิบ “สิ่งนั้น” ขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้ถึงเวลาที่ต้องเอา
มันออกจากถุงพลาสติกปากถุงปิดสนิท เขาตรวจดูอีกครั้งว่า “สิ่งนั้น”
ไม่มีความผิดปกติ แล้วฉีกพลาสติกอย่างระมัดระวัง

เขาใส่ “สิ่งนั้น” ลงในหลุมที่เพิ่งขุด รู้สึกได้ว่าอุณหภูมิ
ในร่างกายสูงขึ้นเล็กน้อยจากความกลัว เพราะไม่มีใครเข้าใจดี
ไปกว่าตัวเขาเองว่าการกระทำนี้หมายถึงอะไร เขาจึงได้แต่หวาดกลัว
มันเสียเอง

คุซุฮาระบอกตัวเองว่าถูกต้องแล้ว เพราะหากตัวเขาเอง
ยังไม่กลัว อีกฝ่ายก็คงไม่กลัวเช่นกัน

เขาหยิบกล้องดิจิทัลออกจากกระเป๋าชุดสกี ถ่ายภาพ “สิ่งนั้น”
ที่อยู่ในหลุมหิมะไว้หลายภาพ หลังจากตรวจดูภาพบนหน้าจอแล้ว
ก็เริ่มกลบ “สิ่งนั้น” ด้วยหิมะที่ละเอียด ไม่นานหลุมก็ถูกกลบจนมิด
และดูไม่ต่างจากบริเวณรอบข้าง

จากนั้นเขาหยิบตะปู ค้อน และตุ๊กตาหมีตัวเล็กออกมาจาก
กระเป๋าเป้ คุซุฮาระยื่นหน้าเข้าหาด้านไม้ ตอกตะปูที่ความสูง
ระดับใบหน้า เมื่อแน่ใจว่าตอกแน่นดีแล้วก็แขวนตุ๊กตาหมีไว้ตรงนั้น
ตุ๊กตาตัวสีน้ำตาลดูไม่สะดุดตา การจะมองเห็นจากระยะไกลคงแทบ
เป็นไปไม่ได้

คุซุฮาระถอยห่างจากต้นไม้เล็กน้อย แล้วถ่ายภาพด้วยกล้อง
ดิจิทัลโดยเปลี่ยนมุมไปมาอีกหลายภาพ

ยังมีอีกอย่างหนึ่งที่ต้องทำเป็นขั้นตอนสุดท้าย เป็นเรื่องสำคัญ
ที่ต้องตรวจสอบ

เขาหยิบอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ทรงสี่เหลี่ยมออกมาจาก
กระเป๋าเป้ เมื่อเปิดสวิตช์ ไฟแสดงการทำงานก็ติดขึ้น เขายึด
เสาอากาศที่อยู่ด้านบน พอหันปลายเสาไปทางตุ๊กตาหมี ไฟแอลอีดี
แปดดวงที่เรียงอยู่ด้านหน้าเครื่องก็สว่างขึ้นทั้งหมด

คุณฐาระพยักหน้าก่อนปิดสวิตช์ เท่านั้นก็เสร็จงานแล้ว เขา
ทบทวนการกระทำของตัวเองอีกครั้งในหัว ไม่มีปัญหา สิ่งที่ต้องทำ
ครบถ้วนแล้ว

เขาเก็บของกลับเข้าที่เรียบร้อยแล้วเหวี่ยงเป้สะพายขึ้นหลัง
สวมแว่นกันลม ล็อกสกีเข้ากับบูต มองนาฬิกา เลยเวลาสี่โมงเย็น
มาเล็กน้อย ซึ่งก็เป็นไปตามแผนอีกเช่นกัน เขาพยักหน้าครั้งหนึ่ง
แล้วค่อยๆ สไลด์ออกไป

การเล่นสกีลงมาตามเนินที่ไม่ได้อัดหิมะไม่ใช่เรื่องง่าย หาก
ไม่ชำนาญ หัวสกีจะจมลงทันทีและติดอยู่ตรงนั้น แต่คุณฐาระ
ชำนาญ เขาสไลด์ผ่านช่องว่างระหว่างต้นไม้ที่ยืนเรียงรายอย่าง
คล่องแคล่ว ความรู้สึกที่ว่าเพิ่งทำงานยากสำเร็จยิ่งทำให้สดชื่นขึ้น
เป็นเท่าตัว

ไม่สิ... เขาส่ายหน้าเบาๆ ขณะสไลด์ลงมา งานยังไม่สำเร็จ
ยังเหลืองานสำคัญอยู่ ตอนนี้แค่เตรียมการเสร็จเท่านั้น ขึ้นประมาท
จนพลัดล้มแถวนี้และบาดเจ็บขึ้นมาจะแย่ แผนทั้งหมดจะ
พังทลาย เขาสไลด์ต่อไปอย่างระวังไม่ให้ตัวเองขำเผลอใจเกินไป

เชือกกันปรากฏขึ้นเบื้องหน้า เขาลอดผ่านไป เท่านั้นก็ถือว่า

กลับเข้าสู่เส้นทางปกติแล้ว

ในตอนนั้นเอง เสียงนกหวีดแหลมสูงดังมาจากด้านหลัง พอหันกลับไปก็เห็นชายแต่งกายเป็นหน่วยลาดตระเวนสไลด์เข้ามา คูซุฮาระถอนใจอย่างหงุดหงิดแล้วหยุด ในใจคิดว่าทำไมต้องเป็นตอนนี้ด้วยนะ —

หน่วยลาดตระเวนหยุดที่ข้างตัว เขาสวมหมวกเก็บที่ปักคำว่า ‘PATROL’

“ทำแบบนี้ไม่ได้นะครับ คุณออกนอกเส้นทางไปตั้งแต่ตรงไหน” เขาจ้องเขม็งผ่านแว่นกันแดดแบบสปอร์ต

“อ้อ ตรงนั้นเองครับ ผมนี่กว่าเป็นเส้นทางปกติเลยเผลอเข้าไป พอรู้ตัวก็รีบออกมาเลยครับ”

หน่วยลาดตระเวนโบกมือปฏิเสธอย่างหงุดหงิด

“เป็นไปไม่ได้แน่ ผมเห็นคุณสไลด์ลงมาจากข้างโน้น แต่ออกอย่างถ้าไม่ได้มาจากจุดที่ค่อนข้างสูง ก็ออกมาตรงนี้ได้ด้วย”

คูซุฮาระถอนใจ เถียงไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น

“ขอโทษครับ ผมแค่อยากรู้อยากเห็น เลยหลงทาง”

“คราวหน้าระวังด้วยนะครับ นอกคอร์สตรงไหนก็อันตรายทั้งนั้น แต่บริเวณที่คุณเข้าไปเป็นพื้นที่ซับซ้อน เสี่ยงต่อหิมะถล่ม แถมยังกว้างด้วย เสี่ยงหลงทางมาก ถ้าลงไปทางลำธารจะกลับขึ้นมาไม่ได้นะครับ”

“ขอโทษจริงๆ ครับ” เขาก้มศีรษะ

หน่วยลาดตระเวนพยักหน้า “ระวังเรื่องความปลอดภัยด้วยล่ะครับ”

คุซุฮาระยกมือตอบเล็กน้อยแล้วออกตัว รู้สึกสังหรณ์ใจ แต่หน่วยลาดตระเวนคนนั้นคงไม่จดจำเรื่องเล็กน้อยแค่นี้ไป ตลอดหรรอก แผนการไม่มีปัญหา ในใจคิดว่าพื้นที่ซับซ้อนก็คือ เหตุผลที่เขาเลือกที่นี่ —

เมื่อลงมาถึงตีนเขา ลิฟต์หลายตัวปิดให้บริการแล้ว คุซุฮาระ ปลดสกีออกแล้วมุ่งหน้าไปยังลานจอดรถ หิมะเริ่มตกหนักตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

เขาโยนสกีเข้าไปในช่องเก็บของท้ายรถอาร์วี¹ ที่จอดอยู่ เปลี่ยนเสื้อผ้าตรงเบาะหลังแล้วย้ายมานั่งที่เบาะคนขับ หยิบแท็บเล็ตจากกระเป๋าทิ้งวางอยู่เบาะข้างคนขับขึ้นมาวางบนตัก

ก่อนอื่น เขาทำสำเนาไฟล์ภาพถ่ายที่เพิ่งถ่ายด้วยกล้องดิจิทัลลงไปไว้ในแท็บเล็ต ไล่เปิดดูทีละภาพบนหน้าจอที่ใหญ่กว่า ภาพทั้งหมดถ่ายออกมาได้ค่อนข้างดี ในแง่ของภาพถ่ายถือว่าไม่มีปัญหา แต่เมื่อนึกถึงการนำไปใช้งานแล้ว หลายภาพก็ไม่เหมาะ แม้จะตั้งใจตอนกดชัตเตอร์แล้ว แต่ก็ยังมีสิ่งที่ไม่ควรติดเข้ามาในภาพอยู่ดี

เขาเลือกภาพที่คิดว่าใช้ได้สองภาพ แล้วแนบไฟล์ไปกับอีเมลที่เขียนไว้เรียบร้อยแล้ว

ก่อนจะส่งอีเมล เขาตรวจทานเนื้อหาอีกครั้ง ถึงจะขัดเกลามาหลายรอบ แต่พออ่านใหม่หลังทำงานจริงเสร็จ ก็ยังพบจุดที่ควรแก้ไขหลายจุด

เขาสนใจไม่ไ้ชื่อ แต่อีกฝ่ายคงรู้ได้ทันทีว่าใครเป็นผู้ส่ง ซึ่งก็

¹ รถบ้านหรือยานพาหนะที่ดัดแปลงเพื่อการอยู่อาศัยชั่วคราว

ดีแล้ว ไม่อย่างนั้นเรื่องคงเดินหน้าต่อไม่ได้

คุซุฮาระอ่านทวนข้อความที่แก้ไขอีกครั้ง หลังตรวจแล้วว่าไม่มีข้อผิดพลาดเขาก็หลับตาลง หายใจลึก หากกดส่งไปแล้วจะย้อนกลับไม่ได้อีก และต้องรับผิดชอบทุกอย่างที่เกิดขึ้น เขาถามตัวเองว่าใจพร้อมแค่ไหน จากนั้นพยักหน้าซ้ำๆ หนึ่งครั้งแล้วลืมตาขึ้น จ้องหน้าจอแท็บเล็ตนิ่ง ก่อนตะแคง ‘ส่ง’ ด้วยนิ้วชี้

เมื่อแน่ใจว่าอีเมลถูกส่งออกไปเรียบร้อยแล้ว คุซุฮาระเก็บแท็บเล็ตลงในกระเป๋า รู้ตัวอีกทีหิมะก็ตกหนักขึ้นอีก หิมะทับถมลงบนกระจกจนมองข้างหน้าแทบไม่เห็น

เขาสตาร์ตเครื่องแล้วลงจากรถ ปิดหิมะออกจากกระจกหน้าด้วยมือที่สวมถุงมือ แล้วสะบัดหิมะที่ติดรองเท้าออกก่อนกลับขึ้นรถ คุซุเหมือนหิมะจะสูงขึ้นมาราวสิบเซนติเมตรในพริบตา ขึ้นม้วนชักช้า อาจออกจากลานจอดรถไม่ได้

คุซุฮาระขยับรถ รู้สึกถึงสัมผัสของยางรถที่บิดไปบนหิมะ เขาควบคุมคันเร่งและพวงมาลัยอย่างระมัดระวัง แล้วออกจากลานจอดรถไป

ขณะขับรถ เขานึกถึงใบหน้าของอีกฝ่าย ชายคนนั้นจะได้อ่านอีเมลตอนไหนนะ เขาเป็นพวกไม่เอางานกลับไปทำที่บ้านและไม่ตั้งค่าให้อีเมลในที่ทำงานส่งต่อไปยังสมาร์ทโฟนของตัวเองกว่าจะได้อ่านคงหลังจากพຼ່ງนี้ไป แต่อาจมีคนสังเกตเห็นความผิดปกติในการทำงานก่อนก็ได้ ถ้าเป็นแบบนี้ก็น่าสนุก เขาคิดแล้วคลี่ยิ้ม

หิมะยังไม่เบาลงจนทัศนวิสัยเริ่มแย้ คุซุฮาระขับรถเข้าจอด

ชิดไหล่ทางแล้วครุ่นคิด

ในสภาพอากาศเลวร้ายเช่นนี้ เขาไม่จำเป็นต้องรีบร้อนกลับ
โตเกียว เพราะถึงอย่างไรรัฐลพบุรีนี้ วันนี้เป็นวันอาทิตย์ คงมีที่ให้พัก
เหลือเฟือ จะแช่น้ำพุร้อนให้สบายตัวแล้วค่อยออกเดินทางพุงนี้
เข้าก็ไม่เลว ถึงตอนนั้นอากาศคงดีขึ้นแล้ว จะกินอาหารขึ้นชื่อ
เป็นกับแก้ม ดื่มเหล้าสาเกท้องถิ่นฉลองล่วงหน้าก็ยังได้

ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าเป็นความคิดที่ดี เอละ คุซุฮาระพิมพ์
แล้วออกรถ หมุนพวงมาลัยตีวงกลับ

ขณะขับย้อนกลับทางเก่า เขาคิดถึงสิ่งที่จะเกิดต่อจากนี้
แทบเป็นไปได้เลยที่อีกฝ่ายจะรีบแจ้งตำรวจทันที และน่าจะยอม
เจรจา ปัญหาอยู่ที่ว่าจะยอมจ่ายเงินตามที่เรียกหรือไม่ ถ้าจ่ายไม่ได้
จริงๆ อาจจะหันไปขอความช่วยเหลือจากตำรวจเป็นทางเลือก
สุดท้าย ถ้าเป็นแบบนั้นเขาจะเสียทั้งขึ้นทั้งลง ไม่ได้อะไรกลับมา
เลย มีแต่จะถูกตำรวจไล่ล่าเท่านั้น

แต่คุซุฮาระไม่คิดจะประนีประนอมโดยง่าย เขาเชื่อว่าตัวเอง
ได้อุทิศตนอย่างใหญ่หลวงให้อีกฝ่ายมาตลอด ที่ชายคนนั้นอยู่ใน
ตำแหน่งปัจจุบันได้ ก็เพราะมีลูกน้องที่มีความสามารถอย่างเขา

คุซุฮาระคิดว่าตัวเองมีสิทธิ์ การที่ความสามารถไม่ได้รับ
การตีค่าอย่างเหมาะสมเป็นเรื่องไม่ยุติธรรม เขาจำเป็นต้องทำให้
ชายคนนั้นเข้าใจเรื่องนี้

และแม้แต่ตอนลงมือก่ออาชญากรรม คนฉลาดก็ลงมือได้
ไม่ธรรมดา — คุซุฮาระทบทวนแผนที่วางไว้อย่างรอบคอบแล้ว
ส่ายยิ้ม เอละ เกมได้เริ่มขึ้นแล้ว

2

พอเปิดประตู กลิ่นน้ำซุปรหอมหวลก็โชยเตะจมูก รู้สึกเหมือน
ท้องร้องขึ้นมาทันที ทุกครั้งที่มาร้านนี้มักเป็นแบบนี้เสมอ

“สวัสดีค่ะ” หญิงเจ้าของร้านทักขึ้นพร้อมรอยยิ้มจากหลัง
เคาน์เตอร์

เนซึ โซเฮค้อมศีรษะเล็กน้อยแล้วมองไปรอบร้าน ที่นั่ง
ถูกจับจองไปแล้วประมาณครึ่ง นอกจากที่เคาน์เตอร์ มีโต๊ะเล็กๆ แค
สี่โต๊ะ เซริ จิอาकिनั่งอยู่ที่โต๊ะหนึ่งในนั้น เธอกำลังเล่นสมาร์ตโฟนอยู่
แต่พอเห็นเนซึก็ซุกสองนิ้วและยิ้มให้ สีน่ายังดูกร้าวเหมือนเดิม

“เร็วไปหน่อยไหมที่จะซุกสองนิ้วแบบแชมป์นะ” เนซึถอด
เสื้อกันหนาวจนเปิดอกแล้ววางลงบนเก้าอี้ข้างตัว เขานั่งลง
ตรงข้ามจิอากิ “การแข่งขันสัปดาห์หน้านี้”

จิอากิเฝ้าศอกทั้งสองลงบนโต๊ะ ประสานนิ้วแล้วทำคาง

“ไม่ใช่ซะหน่อย ฉันหมายถึงได้อยู่กันแค่สองคนแล้วนะ
ไม่ได้ดื่มด้วยกันตั้งนานแล้วจริงไหม”

“ก็จริงนะ สักปีหนึ่งได้”

พนักงานหญิงที่คั่นหน้าคันทาเดินมารับออร์เดอร์

“ขอเปียร์สด แล้วก็เอาเหมือนเดิมครับ”

พนักงานตอบรับเสียงใสแล้วยิ้มก่อนจะเดินกลับไป

“อะไรคือเอาเหมือนเดิม” จิอากิถามขึ้น

“ไม่มีอะไรมาก เดียวก็รู้เอง”

จิอากิเป็นนักกีฬาสนับบอร์ต โดยเฉพาะสนับบอร์ตทางวิบาก ซึ่งเป็นแนวถนัดของเธอ วันอาทิตย์ที่จะถึงนี้จะมีการแข่งขันที่ สกีรีสอร์ทแห่งนี้ เธอเลยมาถึงตั้งแต่เมื่อวาน และส่งข้อความไปว่า ให้มาตี๋มด้วยกันหลังจากห่างหายไบนาน

ปัจจุบัน เนชีทำงานเป็นพนักงานหน่วยลาดตระเวนที่นี้ ก่อนหน้านั้นเขาอยู่ที่สกีรีสอร์ทอีกแห่งหนึ่ง แต่เมื่อสองปีก่อน มีคนรู้จักชวนให้ย้ายมา เขารู้จักกับจิอากิตอนทำงานอยู่ที่สกีรีสอร์ทเดิม และติดต่อกันเป็นครั้งคราวตั้งแต่นั้นมา ครั้งสุดท้ายที่เจอกันก็คือ ช่วงเวลาเดียวกันของปีที่แล้ว ตอนนั้นเธอก็มาที่สกีรีสอร์ทแห่งนี้ เพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน แต่ผลการแข่งขันคงไม่น่าพอใจจึงกลับไป โดยไม่แม้แต่บอกลาเนชี เธอส่งข้อความมาขอโทษเรื่องนั้นหลังจากผ่านไปสองวัน

พนักงานยกเปียร์สดมาที่โต๊ะ เขาชนแก้วกับจิอากิซึ่งตี๋มเหล้าโซจูเพียวแกล้มถั่วแระอยู่ก่อนแล้ว

“แล้วเป็นยังไงบ้าง ความพร้อมนะ”

จิอากิเอียงคอหลังเลิกกับคำถามของเนชี

“ใจสู้ตี๋มที่ แต่ความพร้อมแค่ครั้งๆ มั้ง”

“อะไรกัน ไหงไม่สู้ซะอย่างนั้นล่ะ”

“ก็ไม่ใช่ไม่สู้หรอก แค่เริ่มมองเห็นความจริงมากกว่า” จิอากิหลบตาลงชั่วคราว ก่อนจะมองเนชีอีกครั้ง

“ความจริงอะไร”

“ก็หลายอย่าง อย่างเช่นอายุ”

เนชียิ้มแห้ง “เธอเพ่งยี่สิบกลางเองไม่ใช่หรอ เด็กกว่า

ซอน ไวท์อีก”

จิอากิไม่ช้า “ประสาธตันเริ่มท้อแล้ว จับความเร็วไม่ได้”

พอรู้ว่าเธอกังวลจริงจัง เนซึจึงทำหน้าที่จริงจังไปด้วย

“หมายถึง เริ่มกลัวความเร็วนะเหรอ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น เป็นแบบนี้ยังดีซะกว่า แต่ตรงกันข้ามเลย
ไม่เข้าใจเหรอ ฉันทึกว่าคุณเนซึจะเข้าใจซะอีก” จิอากิซ่อนตามอง
เนซึเพื่อนหน้าหนี

เขาเองก็เคยเป็นนักกีฬาในวอร์ลด์ทางวิบากมาก่อน แต่ไป
ไม่ถึงระดับแถวหน้า แน่นอน เขารู้จักความผิดหวังเป็นอย่างดี

“หมายถึง ความตื่นตัวหายไปนะเหรอ”

เธอพยักหน้า “ใช่แล้ว แบบนั้นเลย พอถึงตรงจุดสำคัญกลับ
ตกเอาดื้อๆ พอถึงช่วงสำคัญที่ต้องอาศัยประสาทสัมผัสที่เฉียบขาด
ขึ้นมา มันทำไม่ได้อีกแล้ว”

เนซึเงียบไป เขาเข้าใจดีว่าจิอากิพูดถึงอะไร เพราะเคยเป็น
มาก่อน สมัยวัยรุ่นเขากล้าลุยอย่างไม่กลัวอะไร ต่อมาเมื่อเริ่มรู้จัก
ความกลัว กลับยิ่งเกร็งขึ้นด้วยการเอาชนะมัน แต่พออายุมากขึ้น
ทั้งที่ไม่กลัวแต่ก็กลัวเหมือนก่อนไม่ได้อีกแล้ว นั่นเป็นเพราะการตอบ
สนองเริ่มช้าลงนั่นเอง

อาหารมาถึงโต๊ะ ในซูปมีผักผัด ไข่ม้วน เนื้อหมูและอื่นๆ

“อะไรเนี่ย ของขึ้นชื่อที่นี่เหรอ” จิอากิกะพริบตาถี่

² นักสโนว์บอร์ดและสเก็ตบอร์ดชาวอเมริกัน ตำนานผู้คว้าเหรียญทองโอลิมปิกกว่า
สามสมัย

“เป็นอาหารเลี้ยงพนักงานของร้านนี้นะ เอน่า ลองกินดูสิ”
จิอากิคีบเนื้อหมูเข้าปาก “โหย อร่อย —” เธอร้องออกมา
เบาๆ “คุณเนซึได้กินของอร่อยแบบนี้ตลอดเลยหรอ”
“ถ้ามากินที่นี้นะ ฉันมากินหลายครั้งจนเขาเอามาให้ชิม”
“หรอ สิทธิพิเศษลูกค้าประจำละสิ ดีจัง” จิอากิกินต่อ
ไม่หยุด

อ้าว เนซึนี่ มีเสียงเรียกจากด้านหลัง พอหันไปก็เห็นชาย
วัยกลางคนรูปร่างท้วมคนหนึ่งกำลังจะนั่งลงตรงหน้าเคาน์เตอร์
เขาเป็นเจ้าของร้านขายของแห้งอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ และมักเจอหน้า
กันบ่อยๆ ที่ร้านนี้

“มาเจอกับสาวสวยแบบนี้ น่าอัศจรรย์” เจ้าของร้านขาย
ของแห้งยิ้มหยอก ดูจากใบหน้าแดงก่ำ ท่าทางคงดื่มจากที่อื่นมาแล้ว
“เปล่าอะ ไม่ใช่อย่างนั้น”

“อะไรกัน ไม่เห็นต้องกลบเกลื่อนเลย — เนอะ” คำว่า เนอะ
ตอนทำยนั้นเขาพูดกับจิอากิ

“เดี๋ยวเถอะคุณ อย่าไปกวนเขาสิ” หญิงเจ้าของร้านขมวดคิ้ว
เตือน “ขอโทษนะคะ ไม่ต้องสนใจเขาหรอก” เธอยิ้มให้จิอากิ
แล้วหันไปจ้องเจ้าของร้านขายของแห้งเขม็ง

“อ้าว หันมาทางนี้ รีบๆ สั่งได้แล้ว เอาเปียร์ไปก่อนได้ไหม”
“อ้อ ครับๆ” เจ้าของร้านขายของแห้งขยับทำนองใหม่แล้ว
ทำคอด

หลังจากนั้นยังมีคนรู้จักอีกหลายคนแวะเข้ามา แล้วก็พากัน
แซวเนซึเหมือนนัดกันได้ และทุกครั้งหญิงเจ้าของร้านก็จะคอยดู

เหมือนเดิม จิอากิหัวเราะงอหาย

หลังจากดื่มกันราวสองชั่วโมง ทั้งสองก็ออกจากร้าน ถนน
ดูมืดกว่าตอนยามา คงเพราะร้านรวงเริ่มปิดไฟกันแล้ว แต่นั่นทำให้
มองเห็นดวงดาวเด่นชัดขึ้น

“คุณเนซึ ฉันว่าดีแล้วละ ที่คุณมาอยู่ที่นี่”

“จึ้นเหรอ”

“ก็ดูสิ คุณเข้ากับที่นี่ดีจะตายไป ท่าทางทุกคนก็ชอบคุณ
ชะด้วย”

“พูดซะเหมือนที่เก่าเขาเกลียดฉันกันอย่างนั้นแหละ”

“ไม่ได้หมายความว่าจึ้นนะ... คือเดิม คนในหมู่บ้านนี้ทุกคน
อบอุ่นอยู่แล้ว ทั้งอบอุ่นและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน”

“เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเหรอ”

“ใช่ คือทั้งหมู่บ้านช่วยกันค้าซุสกีร์สอร์ต ช่วยกันทำให้
บรรยากาศดีคึก เพราะเขารู้ว่าสกีร์สอร์ตคือทรัพย์สินของพวกเขา
ไง ถึงได้ขอบคุณเนซึผู้คอยปกป้องสกีร์สอร์ตอันแสนล้ำค่านั้นด้วย
ฉันว่าคงเป็นแบบนั้นแหละ”

“หิม... จึ้นเหรอ”

เนซึตอบแบบกล่อมเกลี้ยง เขาคิดในใจว่าอาจจะใช่ สกีร์สอร์ต
ที่เขาเคยอยู่ก่อนหน้านี้ ดำเนินกิจการโดยบริษัทที่ทำธุรกิจด้านการ
ท่องเที่ยว ทุกอย่างเปิดให้บริการโดยมุ่งไปยังแขกที่เข้าพักในโรงแรม
บนพื้นที่แห่งนั้น ผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมืองหรือหมู่บ้านที่ห่างไกลออกไป
แทบไม่ได้รับประโยชน์อะไร ความผูกพันที่พวกเขามีต่อสกีร์สอร์ต
จึงมีเพียงระดับหนึ่ง แต่สำหรับหมู่บ้านนี้สกีร์สอร์ตตั้งอยู่ข้างหน้า

ผู้มาใช้บริการจึงพักแรมและกินอาหารในร้านของหมู่บ้าน ที่นี้จึงกลายเป็นทรัพย์สินที่ใหญ่ที่สุดและมีเพียงหนึ่งเดียวอย่างแท้จริง

“ว่าแต่ คุณเนซึ ยังทำนั่นอยู่เหมือนเดิมหรือ”

“หมายถึงอะไร”

“ก็นั่นไง ปืดปืด —” จิอากิทำท่าเป่านกหวีด

เนซึร้องอ้อ “ทำสิ วันนี้ยังเป่าเรียกคุณลุงที่เผลอมาจากบนเขาอยู่เลย”

“โดนเรียกแบบนั้นที่ไร ตกใจทุกทีเลยนะ”

“ถ้าฉันก็ต้องรักษากฎ เธอเลิกแหกกฎแล้วไซ้ไหม”

“อืม ถือว่าเลิกทำแล้วก็ได้”

“ยังทำอยู่ไซ้ไหม ไม่เปลี่ยนเลยนะ”

ภาพของจิอากิที่สไลด์ลัดไปตามช่องว่างระหว่างต้นไม้หนาที่บดด้วยเทคนิคอันยอดเยี่ยมนอกคอร์สกีรีสอร์ท หวนกลับมาในความคิดเนซึ เขาใช้ทักษะการเล่นสกีเต็มที่แต่ไม่มีแวดตามทัน ถ้าเธอไม่ล้มเพราะพยายามหลบทานูกิเสียก่อน ก็คงหนีไปได้แล้ว เขาจับเธอมาเทศนา นั่นคือการพบกันครั้งแรกของเขากับเธอ

เมื่อมาถึงใกล้ที่พักของจิอากิ เธอก็พูดว่า “ไปก่อนนะ”

“อืม ราตรีสวัสดิ์”

“เอ่อ คุณเนซึ คือว่า...” จิอากิเฝ้าเลียริมฝีปาก “ถ้าการแข่งขันนี้ยังไม่ดีอีก ฉันอาจจะตัดใจแล้วละ”

“หืม...” เนซึคิดอยู่ครู่หนึ่งว่าควรตอบอย่างไร ก่อนจะพูดว่า “จะทำอย่างนั้นก็ได้แหละ”

จิอากิทำหน้าที่เคร่งขรึมซะแล้ว แต่ก็ผ่อนคลายลง

“ถ้าเป็นแบบนี้ เราค่อยมาเดatkันจริงจังนะ”

เนซึยัม “ไว้จะลองคิดดู”

“นั่นวาทรีสวัสดิ์นะ ถ้าพຼ່ງนี้เจอกันที่ลานสกีก็ค้ะดีกว่ากัน”

“วาทรีสวัสดิ์”

เนซึยัมส่งจณจิอาากิเข้าไปในที่พัค แล้วค่อยเดินออกไป

ปัดปัด จัณเหวอ —

จู่ๆ ก็นึกถึงนักสกีที่เขาเตือนไปวันนี้ขึ้นมา เจ้าตัวพุดเหมือนแค่หลงทาง แต่ไม่น่าจะเป็นความจริงแน่ ท่าทางตอนเล่นนอกคอร์สก็ดูไม่เหมือนกำลังสนุกกับหิมะใหม่เลย ถ้าอย่างนั้นเขาออกไปนอกคอร์สเพื่ออะไรกัน

เนซึยัมไหล่ สกีรีสอร์ทมีคณตั้งมากมายหลายแบบ เขาตั้งใจว่าพຼ່ງนี้จะตรวจตราดูให้ค้ะ

3

พอดว่ากระเป่าเอกสารแล้วเดินตรงไปทางประตูหน้าบ้าน เขาก็ลื่น ทันทีที่ล้้มลงก็จ้ะจำเป้า ความเจ็บปวดแล่นจากบ้นเอวขึ้นไปถึงกลางกระหม่อม พอลุกขึ้นด้วยสีหน้าเหวเก ตาก็พลันเห็นสโนว์บอร์ดที่พຼ่งอยู่กับผนังข้างตัว

“ฮูโตะ! เฮ้ย ฮูโตะ!” คูริบายาชิ คาซุยุกิตะโกนพลางลูบกันตัวเอง

ประตูห้องนั่งเล่นเปิดออก ฮูโตะโผล่หน้าออกมาอย่างเชื่องช้า

แม้จะตัวสูงแต่เป็นแค่นักเรียนมัธยมต้น ฤดูใบไม้ผลิปีนี้เขาจะขึ้น
ชั้นมัธยมสาม

“อะไร” เขาถามอย่างไร้อารมณ์ คงกำลังกินอาหารเช้าเพราะ
มือเขายังถือส้อมอยู่

“ไม่อะไรหรอก นี่เอาแว็กซ์มาลงตรงนี้อีกแล้วใช้ไหม บอก
แล้วไงว่าให้ไปทำในห้อง”

“ในห้องมันแค่นี้นา สายเตารีดก็เกี้ยว อันตรายออก”

“ถ้าฉันก็เช็ดให้เรียบร้อยด้วย”

“ผมเช็ดแล้ว มันไม่ได้สกปรกอะไรซะหน่อย” ชูโตะแบ่ปาก

“แค่เอากระดาษถูๆ เองมั้งเนี่ย ดูลิ ถึงได้ลื่นขนาดนี้”
คุริบายาชิถูเท้าขวาไปมาบนพื้น “แสดงว่ายังมีเศษแว็กซ์ติดพื้นอยู่”

“จะเป็นไรไปละ บางคนเขาลงแว็กซ์ตอนทำความสะอาดพื้น
ด้วยซ้ำ”

“มันเหมือนกันที่ไหนล่ะ!”

“นี่ อะอะอะไรกัน” มิจิโยะ ภรรยาของเขาเดินออกมาจาก
ห้องนั่งเล่น “คุณคะ ถ้าไม่รีบไปเดี๋ยวก็สายหรอก ชูโตะรีบกลับไป
กินข้าวสิ”

“พอหาเรื่องผมก่อน”

“หาเรื่องฉันเหรอ!”

“คุณคะ พอได้แล้วมั้ง วันนี้คุณบอกว่ามีประชุมสำคัญไม่ใช่
เหรอ” มิจิโยะพูดพร้อมทำท่าไล่ให้ไปได้แล้ว

พอมองนาฬิกาก็เป็นเวลาที่ต้องรีบจริงๆ แล้ว คุริบายาชิ
ชี้ไปที่ลูกชาย “ต่อไปก็ระวังหน่อยล่ะ” จากนั้นก็สวมรองเท้า ชูโตะ

ทำหน้าที่ ไม่พูดไม่จาแล้วหายกลับเข้าไปในห้องนั่งเล่น เมื่อก่อนเคยเป็นเด็กว่านอนสอนง่าย แต่พอขึ้นมัธยมต้นก็เริ่มต่อต้านขึ้นมาทันที

จากบ้านคุริบายาชิไปสถานที่ที่ไกลที่สุด ใช้เวลาเดินประมาณแปดนาที่ เขาต้องต่อรถไฟหลังจากนั้นราวสามสิบนาที ปลายทางคือตึกสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ มหาวิทยาลัยโทโฮ ที่นี่เป็นสถาบันวิจัยเกี่ยวกับโรคติดเชื้อเป็นหลัก คุริบายาชิทำงานอยู่ที่นี้มาตลอดตั้งแต่เรียนจบปริญญาโท ปีนี้เป็นปีที่สี่สิบสาม และอยู่มานานกว่านักวิจัยทุกคน

เขาเดินผ่านประตูหน้าเข้าไป ภายในเป็นลิบบบี้ มีโซฟากับโต๊ะหลายชุด เมื่อเดินผ่านตรงนั้นไปจะเจอกับประตูติดตั้งระบบรักษาความปลอดภัยที่เชื่อมไปยังทางเดินด้านใน เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ไค้ให้โดยไม่พูดอะไร

คุริบายาชิทักทายตอบพลางหยิบบัตรประจำตัวออกมาจากอกเสื้อ เขาแตะบัตรตรงหน้าเครื่อง แล้วประตูก็เปิดออกเงียบๆ

พอถึงห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ยังไม่เห็นมีใครมา นักวิจัยคนอื่นคงอยู่ที่ส่วนสำนักงาน วันนี้มีการประชุมตามกำหนด จึงน่าจะกำลังเตรียมการประชุมกันอยู่ แต่สำหรับคุริบายาชิซึ่งเป็นหัวหน้านักวิจัย มีหน้าที่ตรวจสอบภายในห้องทดลองก่อนเริ่มงานทุกวันจันทร์ แน่แน่นอนว่าเพื่อจะได้รายงานหัวหน้าว่า “ไม่พบความผิดปกติ”

หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ เขาเดินลึกเข้าไปผ่านห้องอาบน้ำสำหรับฆ่าเชื้อ แล้วหยุดตรงหน้าประตูบานหนึ่ง ยื่นมือไปที่แผงสแกนเส้นเลือดดำเพื่อระบุตัวตน ประตูเปิดออกโดยอัตโนมัติ สิ่งที

ปรากฏเบื้องหน้าเป็นเพียงห้องแคบๆ แต่ในนั้นยังมีประตูอีกบานหนึ่ง เมื่อคุริบายาชิก้าวเข้าไปในบริเวณนั้น ประตูทางเข้าก็ปิดลง จากนั้น ประตูด้านในจึงเปิด ประตูทั้งสองบานจะไม่เปิดพร้อมกัน

ทันทีที่คุริบายาชิก้าวเข้าไป ไฟในห้องก็สว่างขึ้น ที่นั่นเป็น ห้องสำหรับการทำการวิเคราะห์และการทดลองทั่วไป แต่ระดับความปลอดภัยทางชีวภาพก็อยู่ที่ระดับสามจากทั้งหมดสี่ระดับ เท่ากับ เป็นการควบคุมที่เข้มงวดเป็นอันดับสอง แน่หนอนว่าหน้าต่างต้อง ปิดมิดชิด และห้องทดลองทั้งหมดยังควบคุมให้มีความดันลบด้วย ส่วนอากาศเสียที่ถูกระบายออกจากห้องนี้ก็ผ่านการฟอกจน บริสุทธิ์

เขาตรวจสอบไปตามลำดับและยืนยันว่าไม่พบความผิดปกติ ถ้าเป็นเมื่อก่อน นี่ถือว่าการตรวจสอบเสร็จสิ้นแล้ว ทว่าตอนนี้ ไม่เหมือนเดิม ยังมีงานใหญ่อีกหนึ่งอย่างรออยู่

ในห้องทดลองนี้ นอกจากประตูทางเข้าแล้วยังมีประตู อีกบานหนึ่ง คุริบายาชิเปิดประตูบานนั้นแล้วเข้าไปในห้องข้างๆ ไฟสว่างขึ้นเองอีกครั้ง ชุดป้องกันสีน้ำเงินที่เขานอยู่บนผนังสะท้อน แสงวาววับ

เมื่อสวมชุดป้องกันที่คลุมตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าแล้ว คุริบายาชิก็ไปยังขั้นต่อไป เขาเข้าไปยังห้องที่อยู่ลึกเข้าไปอีก เมื่อผ่านประตูบานหนาและหนักนั้นแล้ว ด้านในก็เป็นห้องอาบน้ำ อีกห้องหนึ่ง ห้องที่เป็นจุดหมายอยู่ถัดจากนั้นไป

หลังจากผ่านประตูสองชั้นเช่นเดียวกับตอนแรก เขาก็ไปถึง ห้องทดลองที่ควบคุมเข้มงวดยิ่งกว่าห้องก่อน ตู้নিরব্যที่ใช้เป็น

ระดับสูงสุด ระบบระบายอากาศเสียสองขั้นตอน และน้ำทิ้งจะถูก
ฆ่าเชื้อด้วยความร้อนที่ร้อยละสิบของศาเซลเซียส ห้ามผู้ที่ไม่ได้
สวมชุดป้องกันเข้าโดยเด็ดขาด และก่อนจะออกจากห้องแล้วถอด
ชุดป้องกัน จะต้องอาบน้ำฆ่าเชื้อก่อน

กล่าวคือ ระดับความปลอดภัยทางชีวภาพของห้องนี้อยู่ใน
ระดับสี่เต็มสี่ ซึ่งสูงกว่าห้องก่อนหน้า

แต่เชื่อว่าที่อื่นในประเทศจะไม่มีห้องที่ควบคุมในระดับสี่
อยู่เลย ยังมีที่อย่างเช่น สถาบันวิจัยโรคติดเชื่อแห่งชาติและ
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ แต่ในปัจจุบันห้องทดลอง
เหล่านั้นไม่ได้เปิดใช้งาน เพราะมีเสียงคัดค้านจากผู้คนในชุมชน
จำนวนมาก และยังมีปัญหาทางกายภาพ เช่น อุปกรณ์ทรุดโทรม
และไม่เหมาะกับงานวิจัยสมัยใหม่

ความจริงแล้ว สถาบันวิจัยแห่งนี้มีการปรับปรุงขึ้นใหม่เมื่อสี่ปี
ก่อน ในตอนนั้นเองที่ได้สร้างห้องทดลองซึ่งมีระดับความปลอดภัย
ทางชีวภาพเทียบเท่าระดับสี่ขึ้นมา ท่ามกลางกระแสความกังวล
ในระดับนานาชาติที่เพิ่มสูงขึ้นต่อการระบาดของไข้หวัดใหญ่
สายพันธุ์ใหม่และการก่อการร้ายด้วยอาวุธชีวภาพ แม้ญี่ปุ่นยังถูก
มองว่ามีมาตรการรับมือด้านนี้ล่าช้า แต่ด้วยแนวคิดที่ว่าห้องปฏิบัติ
การลักษณะนี้ย่อมมีความจำเป็น อธิการบดีจึงเป็นผู้เสนอแผน
ดังกล่าว ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากคณะบดีคณะแพทยศาสตร์
คณะบดีคณะเภสัชศาสตร์ และคณะบดีคณะชีววิทยาศาสตร์

ห้องวิจัยนี้ยังไม่ได้รับอนุญาตให้เปิดใช้งานอย่างเป็นทางการ
เพราะยังต้องทำความเข้าใจกับผู้คนในชุมชน ภายนอกจึงรับรู้ว่

ห้องวิจัยที่เปิดใช้งานอยู่คือห้องวิจัยระดับสามซึ่งอยู่ติดกันเท่านั้น ในความเป็นจริงก็เป็นเช่นนั้น จนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้

ความจริงมันถูกใช้เป็นห้องทดลองแล้ว เพียงแต่ในตอนนั้น ยังแค่ใช้เก็บรักษาตัวอย่างเชื้อชนิดหนึ่งเท่านั้น ซึ่งแน่นอนว่าเรื่องนี้ ไม่ได้ถูกเปิดเผยต่อสาธารณะ มีเพียงผู้เกี่ยวข้องบางส่วนเท่านั้นที่รู้

คุริบายาชิรู้ว่าไม่ใช่เรื่องดี แต่บางครั้งก็มีกรณีที่ต้อง เหมินกฏเกณฑ์ไปบ้าง เรียกว่าไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องทำ

คุริบายาชิตรงไปที่มุมห้อง ตรงนั้นมีตู้แช่แข็งอยู่ ประตูล็อกไว้ และต้องป้อนรหัสลับจึงจะเปิดได้

เขาใช้ปลายนิ้วภายใต้ถุงมือค่อยๆ กดรหัสตัวเลขอย่าง ระมัดระวัง เมื่อสัญญาณไฟสีเขียวสว่างแสดงว่าการปลดล็อก สำเร็จ จึงเปิดประตูออกช้าๆ

ภายในตู้แบ่งออกเป็นหลายช่อง แต่ตอนนี้มีตัวอย่างเชื้อแค่ ชนิดเดียวที่เก็บรักษาไว้ จุดประสงค์ของคุริบายาชิคือการยืนยันว่า ตัวอย่างนั้นยังอยู่

เขามองเข้าไปแล้วชะงัก กล้องตัวอย่างที่ควรมีห้ากล้อง เหลือแค่สาม หมายความว่าสองกล้องหายไป

คุริบายาชิก็มองที่พื้น คิดว่าอาจมีใครทำตกแตกไปแล้ว แต่ก็ไม่เห็นร่องรอยอะไรเลย เขาตรวจดูในตู้แช่แข็งทุกช่องทุกมุม แต่ก็ไม่เจอเลย

เขาเปิดประตูแล้วถอยหลังออกมา นี่มันเรื่องอะไรกัน คุริบายาชิพยายามทบทวนความจำเต็มที่ แต่ก็นึกไม่ออกเลย เมื่อวันศุกร์ที่แล้ว คนสุดท้ายที่ออกไปจากที่นี่คือเขาเอง และแน่ใจ

ว่าตอนนั้นไม่มีอะไรผิดปกติ

เพื่อความแน่ใจ เขาจึงตรวจดูในตู้และในเครื่องมือทดลองต่างๆ แม้คิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่โอกาสที่ใครจะหยิบออกมาวางทิ้งไว้ก็ใช่ว่าไม่มี

แต่เขาหากลองตัวอย่างไม่พบ สิ่งทีพอจะคิดได้เหลืออยู่เพียงอย่างเดียว คือใครบางคนเอามันไป

คุริบายาชิรีบออกจากห้อง ด้วยความตื่นตระหนกทำให้เขาเกือบล้มอาบน้ำชำระเชื้อไปเสียแล้ว

“จันเหรอ ในที่สุดก็เกิดเรื่องแบบนี้เข้าแล้วจริงๆ” โทโก มาซาโอมิ คณบดีคณะชีววิทยาศาสตร์ทำศอกขวาลงบนโต๊ะพิมพ์พำชนะตะเกียบที่ปาก สีหน้ามีแววลัดกลุ้ม แต่คุริบายาชิกลับสงสัยเพราะแทบไม่เห็นเค้าความตกใจบนใบหน้าเลย

“ที่ว่า ในที่สุด... หมายความว่ายังไงเหรอครับ” คุริบายาชิถามขณะยืนอยู่หน้าโต๊ะ

โทโกเลยหน้าขึ้นมามองด้วยแววตาเฉียบคม เขามีใบหน้าใหญ่และสายตาก็เฉียบกร้าว ให้อารมณ์เหมือนนักการเมืองมากกว่านักวิชาการ เขาคือผู้อำนวยการสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์มหาวิทยาลัยไทโฮ ซึ่งก็คือผู้รับผิดชอบนั่นเอง

“เรื่องนี้ ยังไม่ได้บอกใครใช่ไหม”

“แน่นอนครับ”

โทโกพยักหน้า เขาหันไปกดโน้ตบุ๊กข้างตัว แล้วหันหน้าจอมาทหาคุริบายาชิ “ดูนี่สิ”

สิ่งที่ปรากฏอยู่คือข้อความในอีเมล ในเมื่อเขาบอกว่าให้ดู ก็หมายความว่าถ้าจะอ่านคงไม่มีปัญหา คุณริยาชิไล่สายตาไปตามข้อความ เนื้อหานั้นน่าตกใจจนอ่านแล้วไม่เข้าหัว ต้องอ่านซ้ำหลายครั้ง พอเข้าใจสถานการณ์แล้ว ร่างของเขาก็เริ่มสั่น

เนื้อความมีดังนี้

‘เก็ง โทโก มาซาโอมิ ผู้อำนวยการสถาบันวิจัย
วิทยาศาสตร์การแพทย์ มหาวิทยาลัยโทโฮ

ขอแจ้งให้ทราบว่า ได้เกิดสถานการณ์ร้ายแรงขึ้นกับ
ท่านแล้ว

ของสำคัญที่สุดในสถาบันวิจัยได้หายไปสองชิ้น หาก
คิดว่าเป็นเรื่องโกหก จะให้ใครไปตรวจสอบดูก็ได้ หรือท่าน
ไปดูด้วยตาตนเองก็คงเป็นการดีที่สุด

แต่ไม่ต้องกังวล สิ่งของที่สูญหายอยู่ในมือของเราแล้ว
เราได้ย้ายทั้งหมดไปไว้ในภาชนะเดียว อย่างที่ท่านคงทราบ
ปริมาณรวมคือสองร้อยกรัม แต่ไม่อาจพกพาติดตัวได้ จึง
ตัดสินใจเก็บไว้ในสถานที่แห่งหนึ่ง หากท่านดูภาพที่แนบมา
ก็คงเข้าใจว่าเราจัดการอย่างไร เพื่อเป็นข้อมูลเพิ่มเติม ภาชนะ
ที่ใช้เป็นทรงกระบอกทำจากแก้วเนื้อบาง ปิดฝาด้วยวัสดุ
อีโบนัดซึ่งถูกทำให้เย็นจนต่ำกว่าจุดเยือกแข็งจากการคำนวณ
ของเรา เมื่ออุณหภูมิสูงเกินสิบองศาเซลเซียส อีโบนัด
จะขยายตัวจนทำให้ภาชนะแก้วแตกเสียหาย

ท่านคงคาดเดาไม่ออกว่าสถานที่ในภาพถ่ายเป็นที่ใด

แต่เพื่อเป็นสัญลักษณ์สำหรับการค้นหา เราได้ติดเครื่องส่งสัญญาณไว้ที่ต้นไม้ข้างเคียง ซึ่งก็คือต้นไม้ที่ปรากฏอยู่ในภาพถ่ายที่แนบมานั้น หากใช้เครื่องหาทิศทางสัญญาณและเข้าใกล้ในระยะสามร้อยเมตรก็จะตรวจพบเครื่องส่งสัญญาณได้ หมายความว่า เพื่อให้ท่านแก้ปัญหานี้ได้ จะต้องผ่านเงื่อนไขสองข้อต่อไปนี้

- ระบุให้ได้ว่าสถานที่ในภาพคือที่ใด
- จัดหาเครื่องหาทิศทางสัญญาณที่ตรงกับความถี่ของเครื่องส่งสัญญาณ

แต่ทั้งสองอย่างนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย เราคาดว่า ด้วยลำพังเพียงความสามารถของพวกท่านคงไม่มีทางทำได้แน่

ดังนั้นนี่คือข้อแลกเปลี่ยน หากท่านยอมทำตามข้อเรียกร้อง เราจะเปิดเผยสถานที่ในภาพ และมอบเครื่องรับสัญญาณให้ด้วย

ข้อเรียกร้อง พุดสั้นๆ ก็คือเงิน ขอให้เตรียมเงินสามร้อยล้านเยน ไม่ว่าจะเป็นเงินสด หรือใช้อำนาจในฐานะผู้อำนวยการสถาบันนำมาจากงบวิจัยก็แล้วแต่

อีกสองวันเราจะติดต่อไปอีกครั้ง ขอให้ตัดสินใจให้ชัดเจนก่อนถึงเวลานั้น เพิ่มเติมอีกเรื่องคือ แบตเตอรี่ของเครื่องส่งสัญญาณจะใช้งานได้เพียงหนึ่งสัปดาห์ และการตอบกลับอีเมลนี้จะไม่ส่งมาถึงเรา

K-55'

คุริบายาชิละสายตาจากหน้าจอแล้วมองไปที่โทโก
“ผู้อำนวยการครับ นี่มัน... มัน...” เขาเครียดจนพูดแทบไม่เป็นคำ

“ผมก็เพิ่งอ่านเมื่อไม่กี่นี้เอง กำลังจะเรียกคุณอยู่พอดี”

คุริบายาชิกลืนน้ำลาย พยายามตั้งสติเต็มที่ “ใครทำเรื่อง
แบบนี้กันครับนี่”

โทโกถอดอก เบ้าปาก

“มีคนเดียวเท่านั้นที่นี่ออก คุณก็คงคิดแบบนั้นใช่ไหม”

“คุซุฮาระ... ใช่ไหมครับ”

โทโกพ่นลมหายใจ “คงจะใช้”

คุริบายาชิอ่านข้อความในอีเมลอีกครั้ง ภาพใบหน้าผอม
ดวงตาเรียว และริมฝีปากบางของคุซุฮาระลอยขึ้นมาในหัว

เขาดูภาพถ่ายสองภาพที่แนบมากับอีเมล ภาพหนึ่งเป็นภาพ
ขณะกำลังจะฝังกล่องทรงกระบอกไว้ใต้หิมะ อีกภาพเป็นภาพ
ตุ๊กตาหมีแขวนอยู่กับต้นไม้ ตุ๊กตาหมีนั้นคงเป็นเครื่องส่งสัญญาณ
ที่ว่า

ชื่อผู้ส่งคือ ‘K-55’ และเป็นชื่อของสิ่งที่ถูกขโมยไปด้วย มันคือ
เชื้อแอนแทรกซ์สายพันธุ์หนึ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งในเชื้อโรคร้ายแรง ยิ่งไป
กว่านั้น ยังผ่านการดัดแปลงเป็นพิเศษจนแตกต่างจากเชื้อทั่วไป

แอนแทรกซ์เป็นโรคที่รู้จักกันมานานตั้งแต่อดีต โดยทั่วไป
สัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ป่าจะติดเชื้อจากการกินหญ้าหรือดินที่ปนเปื้อน
เชื้อ ส่วนมนุษย์จะติดเชื้อเมื่อสัมผัสสัตว์เหล่านั้น ทั้งจากเนื้อและขน
ของพวกมัน อาการของโรคแบ่งออกเป็นสามรูปแบบตามช่องทาง

ที่เชื้อเข้าสู่ร่างกาย ได้แก่ แอนแทรกซ์ทางผิวหนัง ทางเดินอาหาร และทางเดินหายใจ แต่ไม่ติดต่อจากคนสู่คน

เชื้อแอนแทรกซ์เพาะเลี้ยงได้ง่ายและเพิ่มจำนวนได้มาก เมื่ออยู่ในรูปสปอร์ ซึ่งมีความเสถียรสูงและทนย่ำได้ ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นที่จับตามองในฐานะอาวุธชีวภาพมายาวนาน ทั้งยังมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ว่ากองทัพญี่ปุ่นเคยทำการวิจัยเรื่องนี้ด้วย

เมื่อใช้เป็นอาวุธ มักมุ่งเป้าไปที่การติดเชื้อผ่านระบบทางเดินหายใจ โดยการโปรยสปอร์ให้ติดเชื้อผ่านการหายใจ ใช้ปริมาณเพียงเล็กน้อยก็ได้ผล ทำให้การแพร่เชื้อเกิดขึ้นโดยไม่มีใครรู้ตัว อาการไม่แสดงทันที แยกแยะจากไข้หวัดใหญ่ได้ยาก และมีอัตราการเสียชีวิตสูง ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบในฐานะอาวุธชีวภาพ

ปี 2001 เกิดเหตุการณ์ก่อการร้ายด้วยเชื้อแอนแทรกซ์ในสหรัฐอเมริกา สปอร์ของเชื้อถูกส่งทางไปรษณีย์ไปยังบุคคลเป้าหมาย ส่งผลให้แม้แต่ผู้ที่ทำหน้าที่คัดแยกจดหมายก็ได้รับผลกระทบ เหตุการณ์นี้ทำให้ความตื่นตัวต่อเชื้อแอนแทรกซ์เพิ่มสูงขึ้นทั่วโลก และในญี่ปุ่นก็เช่นกัน

หลังเหตุการณ์ดังกล่าว สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์มหาวิทยาลัยโทโฮะ จึงเริ่มดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับเชื้อแอนแทรกซ์อย่างจริงจัง ก่อนหน้านั้นก็ใช่ว่าไม่เคยทำ เพียงแต่เชื้อตัวอย่างที่เก็บรักษาไว้เป็นเชื้ออ่อนฤทธิ์เพื่อใช้ในการวิจัยวัคซีน ฤทธิ์ของมันฆ่าไม่ได้แม้แต่กระต่าย แต่โชคที่ที่ได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากสถาบันวิจัยในออสเตรเลีย และได้เชื้อที่มีฤทธิ์ร้ายแรงมาหลายชนิด

ผู้รับผิดชอบหลักในการวิจัยเชื้อแอนแทรกซ์นี้คือคุซุฮาระ เขาทำงานพัฒนาวัคซีนควบคู่กับศึกษาการก่อการร้ายทางชีวภาพ โดยใช้เชื้อแอนแทรกซ์ ความรู้และทักษะของเขาโดดเด่นที่สุดในสถาบัน

ทว่าเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน เรื่องร้ายแรงก็ถูกเปิดเผย คุซุฮาระ ได้สร้างสิ่งที่ไม่ต่างจากอาวุธชีวภาพขึ้นมาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากโทโก เขาดัดแปลงพันธุกรรมทำให้สปอร์ของเชื้อแอนแทรกซ์ไม่ตอบสนองต่อวัคซีนแบบเดิม และยังทำให้มีขนาดเล็กมากจนสามารถลอยอยู่ในอากาศได้ สิ่งนั้นถูกตั้งชื่อว่า ‘K-55’ และหากหลุดออกสู่ภายนอก คาดการณ์ว่าจะก่อให้เกิดหายนะร้ายแรง

แน่นอนว่านี่เป็นการละเมิดกฎหมายอย่างร้ายแรง ปัจจุบันในญี่ปุ่น ผู้ที่ครอบครองเชื้อก่อโรคซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของมนุษย์ มีหน้าที่ต้องแจ้งชนิดของเชื้อและวัตถุประสงค์ในการครอบครองต่อรัฐบาล สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์มหาวิทยาลัยโทโฮได้แจ้งการครอบครองเชื้อแอนแทรกซ์ไว้แล้ว แต่วัตถุประสงค์หลักคือเพื่อการพัฒนาวัคซีนเท่านั้น และแน่นอนว่าไม่รวมถึงการพัฒนาอาวุธชีวภาพ

เมื่อโทโกรู้เรื่องนี้ เขาไล่คุซุฮาระออกทันที และตัดสินใจเปิดใช้งานห้องทดลองที่มีความปลอดภัยทางชีวภาพระดับสี่ซึ่งยังไม่เคยใช้งาน แล้วย้าย ‘K-55’ ไปไว้ที่นั่น

แน่นอนว่าคุซุฮาระไม่ยอมรับ เขามีความเห็นว่าการป้องกันกลุ่มก่อการร้ายอย่างสมบูรณ์แบบ จำเป็นต้องสร้างเชื้อแบคทีเรียร้ายแรงระดับอาวุธชีวภาพขึ้นมาและเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อรับมือ

เท่าที่ได้ยินมา เขาถึงกับบุกไปถึงบ้านอธิการบดี เพื่อร้องเรียนว่า
การเลิกจ้างไม่เป็นธรรม แต่ไม่ได้รับความสนใจ

“พลาดชะแล้ว รหัสของหมอนั้นยังใช้งานได้อยู่จ้ะนะ”

โทโกกดปาก

“ไม่น่าจะเป็นไปได้ นะครับ เขาหลบเข้าไปได้ยังไงกัน”

โทโกสีหน้าตึงเครียด ทั้งตัวลงพุงพนักเก้าอี้อย่างแรง

“เรื่องนั้นค่อนข้างยากที่หลัง สำคัญกว่านั้นคือ จะเอายังไงดี”

คุริบายาชิมองหน้าเจ้านาย “จะเอายังไง... หมายความว่า
ยังไงครับ”

โทโกขมวดคิ้ว สีหน้าโกรธชัดเจน

“ก็วิธีรับมือนะสิ รับมือกับข้อเรียกร้องบ๊าบอนั่นนะ”

“ถ้าอย่างนั้น คงต้องปรึกษาตำรวจเท่านั้นละครับ ชัดเจนว่า
นี่เป็นการข่มขู่ อีกแง่หนึ่งก็คือ การก่อการร้าย”

“แต่ถ้าทำแบบนั้น ก็ต้องเปิดเผยว่ามี ‘K-55’ นะสิ”

“คงช่วยไม่ได้ครับ มันเป็นเรื่องที่สถาบันเราไม่ควรมืออยู่แล้ว”

คำตอบคงไม่ตรงใจโทโก เขาส่ายหน้าเหนื่อยหน่าย

“คุริบายาชิ ช่วยคิดให้ดีก่อนพูดหน่อย นักวิจัยสร้างอาวุธ
ชีวภาพขึ้นมาโดยพลการ แล้วเขาออกจากสถาบัน — ถ้าเรื่องนี้
ถูกเปิดเผยออกไป คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น นอกจากผมแล้ว แม้แต่
หัวหน้านักวิจัยอย่างคุณก็คงไม่รอดเหมือนกัน เพราะคุณคือ
ผู้รับผิดชอบ ‘K-55’ ตัวจริง”

คุริบายาชิพูดไม่ออก สิ่งที่โทโกพูดนั้นถูกต้อง

ขณะกำลังจนคำตอบ “ว่าไงล่ะ” โทโกชักต่อ

คุริบายาชิเงยหน้าขึ้น “ว่าแต่ ผู้อำนวยความสะดวกจะทำยังไง
ครับ” เขาย้อนถาม

โทโกเสียบไปครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ “สมมติว่า... ถ้าไม่ตอบสนอง
จะเกิดอะไร”

“ไม่ตอบสนอง... หมายถึงไม่ตอบรับข้อเสนอใช่ไหมครับ”

“ใช่ ถึงแม้จะติดต่อมา ก็ไม่ต้องสนใจ”

“แต่ถ้าเป็นแบบนี้ เราก็เอา ‘K-55’ กลับมาไม่ได้”

“แล้วมีปัญหาอะไร”

คุริบายาชิมองหน้าของโทโกที่ถามเหมือนทองไม่รู้ร้อนทันที
“อะไรนะครับ”

“ต้องเอาคืนด้วยอะไร”

“ต้องสิครับ” เขาตอบทันที สีหน้าตึงเครียด ในใจคิดว่าตาแก่นี้
คิดอะไรอยู่กันแน่

“ตอนนี้มันถูกฝังอยู่ใต้หิมะ ผมว่ายังคงไม่มีปัญหา แต่พอถึง
ฤดูใบไม้ผลิแล้วหิมะละลาย กล่องนั้นจะโผล่อยู่บนพื้น ตาม
จดหมายชูปอกไว้ กล่องจะเสียหายเมื่ออุณหภูมิสูงเกินสิบองศา
นั่นหมายความว่า ‘K-55’ ปริมาณสองร้อยกรัมจะสัมผัสกับอากาศ
ภายนอก ถ้าเป็นสปอร์ทั่วไปยังพอว่า แต่ ‘K-55’ มีอนุภาคเล็กมาก
จะฟุ้งกระจายในอากาศอย่างง่ายดาย หากมีคนเข้าไปใกล้บริเวณนั้น
โอกาสที่เชื้อจะเข้าสู่ปอดก็สูงมาก แน่หนอนว่าจะเกิดโรคแอนแทรกซ์
ในระบบทางเดินหายใจ ถ้าโชคร้ายก็อาจถึงขั้นเสียชีวิตได้ครับ”

“แต่ถ้าเป็นที่ห่างไกลผู้คนล่ะ แล้วก็แค่สองร้อยกรัมเองนะ”

คุริบายาชิส่ายหน้า

“มีผลการจำลองสถานการณ์ว่า ถ้าโปรยสปอร์ห้ำหีบกิโกลกรัม ในอากาศเหนือเมืองที่มีประชากรห้าล้านคน จะมีผู้ป่วยแอนแทรกซ์ ถึงสองแสนห้าหมื่นคน อย่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอเมริกาเมื่อปี 2001 เชื้อที่ถูกใส่ในจดหมายมีแค่หนึ่งกรัมเท่านั้น แต่ก็ยังต้องใช้ เวลาหลายปีในการกำจัดการปนเปื้อนในพื้นที่โดยรอบให้หมด แกรม สปอร์ของเชื้อแอนแทรกซ์มีชีวิตอยู่ได้เป็นสิบปีแม้ในสภาพแวดล้อม ที่เลวร้าย ทุกครั้งที่ลมพัดการปนเปื้อนก็จะแพร่กระจาย โอกาสที่ จะมีผู้ได้รับผลกระทบก็เพิ่มขึ้น ถ้ามีชุมชนอยู่ทางใต้ลมก็วยิ่ง เลวร้ายนะครับ”

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็แยสิ” โทโกคำรามในคอ “จะถูกจับได้ไหม ว่ามาจากสถาบันเรา”

“ผู้อำนวยการครับ เรื่องนั้น...” คุริบายาชิวางมือทั้งสองบนโต๊ะ อัดอั้นจนแทบจะร้องให้ออกมา

“รู้แล้วละน่า” โทโกโบกไม้โบกมืออย่างรำคาญ “ไม่ต้องทำท่า ตกใจขนาดนั้นก็ได้ ผมแค่ลองถามดูเฉยๆ ยังมีอีกหลายเรื่องที่เราไม่รู้เกี่ยวกับ ‘K-55’ แล้วไหนจะมีความเสี่ยงที่สัตว์ป่าจะติดเชื้อ และทำให้การปนเปื้อนขยายวงออกไปด้วย”

“พูดถูกแล้วครับ” คุริบายาชิถอนใจอย่างโล่งอก

“ถ้าจั้น” โทโกมองเพดาน “ไม่มีทางอื่นแล้วรี...”

“หมายถึงทำตามข้อเรียกร้องของคนร้าย ยอมจ่ายเงิน จัั้นหรือครับ”

“ก็ทำนองนั้น แต่จะให้ตามที่เรียกมาร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ไม่ได้ เงินตั้งสามร้อยล้านจะไปหาจากไหน”

“ถ้างั้น —”

“ต้องหาทางต่อรอง” โทโกพูดอย่างเคร่งขรึม “คุษุฮาระเอง ก็คงไม่ยอมให้มีการแจ้งตำรวจหรือ สามร้อยล้านที่เรียกมาก็คงแค่ตั้งราคาเผื่อไว้ ไม่คิดว่าจะได้จริงหรือ อย่างมากก็หนึ่งในห้า ไม่ก็แค่หนึ่งในสิบ”

“หมายความว่า ถ้าสามสิบล้านจะยอมจ่ายหรือครับ”

“อืม... ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากให้ถึงสิบล้าน”

“เดี๋ยวนะ แบบนั้นมันกดดันไปแล้ว...”

“งั้นหรือ ผมก็ว่างั้น ถึงจะเสียแต่ก็ช่วยไม่ได้ ถ้าสักสามสิบล้านก็ยังพอเบิกเป็นงบวิจัยได้อยู่”

พอได้ยินเขาพูดออกมาหน้าตาเฉย คุริบายาซิกก็หลบตาไป โดยไม่รู้ตัว ที่ผ่านมาโทโกเคยถูเรื่องวิจัยขึ้นมาเพื่อให้มหาวิทยาลัย ออกค่าใช้จ่ายให้หลายครั้งแล้ว แต่คุริบายาซิกก็แกล้งทำไม่รู้ไม่เห็น มาตลอด

“อีกสองวันจะติดต่อมางั้นหรือ จะมาไม่ไหนกันนะ”

คุริบายาซิกม่น้ำพาลงครุ่นคิด เขาเดาไม่ออกเลย

โทรศัพท์บนโต๊ะดังขึ้น โทโกรับสาย

“ผมเอง โทษที่ตอนนี้กำลังประชุม... อะไรวะ ตำรวจหรือ ตำรวจไซตามะงั้นหรือ โอเค โอนสายมาได้เลย” โทโกยังยกหู โทรศัพท์แนบไว้ สีน้าฉงนเล็กน้อย “อ่า ครับ โทโกพูดครับ... อ่า ไซครับ คุษุฮาระเคยเป็นเจ้าหน้าที่สถาบันเรา แต่ตอนนี้ลาออกไปแล้ว... เอ๊ะ อะไรวะครับ... อ่า... จริงหรือครับ... ขอโทษครับ รอสักครู่ครับ”

โทโกยกมือขึ้นปิดปากกระบอกโทรศัพท์ แล้วหันมามอง
คุริบายาชิด้วยสีหน้าตึงเครียด

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” คุริบายาชิถาม

โทโกยกัยบริมฝีปากเล็กน้อยก่อนจะพูดว่า “ไม่ต้องเจรจา
ต่อเรื่องเงินแล้วละ”

“หา”

“ไม่มีคู่เจรจาแล้ว คุณฮาระ หมอนั้นประสบอุบัติเหตุตาย
ไปแล้ว”

4

โรงพยาบาลนั้นตั้งอยู่ห่างจากด้านทางด่วนฮอนโจ-โคดามะ
ไปราวห้านาที เป็นอาคารขนาดใหญ่ทรงสี่เหลี่ยม คุริบายาชิจอดรถ
แล้วเดินไปยังทางเข้าหลักพร้อมกับโทโก

เมื่อผ่านประตูกระจกเข้าไป ตำรวจในเครื่องแบบนายหนึ่ง
อายุราวสามสิบกลางก็เดินเข้ามา “คุณมาจากมหาวิทยาลัยโทโฮ
ไซไหมครับ” เขามองทั้งสองสลับกัน

โทโกตอบว่า “ใช่”

นายตำรวจพยักหน้าก่อนจะแนะนำตัวว่าเป็นตำรวจทางหลวง
ประจำจังหวัด “ขอแสดงความเสียใจด้วยครับ” เขาค้อมศีรษะ

“ศพอยู่ที่ไหนครับ” โทโกถาม

“ทางนี้ครับ เดี่ยวผมนำไป”

นายตำรวจเดินนำโดยมีทั้งสองเดินตามไป

สถานที่ที่เขาพาไป คือห้องเก็บศพของโรงพยาบาล คุณฮาระ นอนอยู่บนเตียง มีผ้าพันแผลพันรอบศีรษะ ใบหน้ามีบาดแผล เล็กน้อย

“ใช้คุณฮาระจริงๆ ครับ” โทโกพูดด้วยน้ำเสียงฟังดูเศร้า
“เหตุการณ์เป็นยังไงครับ”

นายตำรวจขมวดคิ้วอย่างลำบากใจ “เป็นเรื่องน่าเศร้ามาก ครับ” ก่อนจะเริ่มอธิบาย เขาเล่าว่าอุบัติเหตุเกิดขึ้นเมื่อเช้านี้ราว แปดโมง บริเวณเลยด่านทางด่วนฮอนโจ-โคดามะ มุ่งหน้าเข้า ทางด่วนคันเอ็ตสึไปเล็กน้อย เขาถูกรถบรรทุกชนจากด้านหลัง

“คุณคุณฮาระจอดรอไว้ที่ไหล่ทางแล้วลงจากรถครับ ที่เกิดเหตุ พบพลุควั่น³ตกอยู่ คงกำลังจะนำไปวาง แต่ถูกรถบรรทุกที่วิ่งมาจาก ด้านหลังชนเข้า”

“ทำไมถึงลงจากรถล่ะครับ” คูริบยาชิถาม

“จากการตรวจสอบรถของคุณคุณฮาระ พบว่าสายพาน ในห้องเครื่องขาดครับ ทำให้เครื่องยนต์ร้อนเกินขีดจำกัด เขาคง ตั้งใจจะจอดรอแล้วเรียก JAF⁴ บนทางด่วนมีอุบัติเหตุลักษณะนี้ อยู่เป็นครั้งคราว เขาถูกส่งตัวมาที่โรงพยาบาลนี้ทันที แต่ไม่นาน ก็ยืนยันว่าเสียชีวิตแล้ว เราระบุตัวตนได้จากใบขับขี่ที่ทันที แต่ไม่พบ ข้อมูลติดต่อครอบครัว สมาร์ทโฟนที่ติดตัวมาก็เสียหายเลยติดต่อ

³ พลุที่ปล่อยควั่นหรือแสงสีแดง ใช้เป็นสัญญาณแจ้งเตือนเหตุฉุกเฉิน

⁴ Japan Automobile Federation (สมาคมยานยนต์ญี่ปุ่น) องค์กรช่วยเหลือรถเสียฉุกเฉิน ในญี่ปุ่น

ใครไม่ได้ จากนั้นพอตรวจสอบสิ่งของในรถก็พบซองจดหมายของมหาวิทยาลัยไทโฮ คิดว่าอาจเป็นผู้เกี่ยวข้องจึงติดต่อไปครับ”

โทโกพยักหน้า

“อย่างนั้นหรือครับ อย่างที่แจ้งทางโทรศัพท์ไปแล้ว คุณฐาระเป็นโสด บ้านเกิดอยู่ที่กิฟุ เขาเคยบอกว่าแม่ของเขาอยู่ที่นั่น แต่ผมไม่มีข้อมูลติดต่อ ผมพอจะนึกออกว่ามีใครที่สนิทกับเขาบ้าง จะรีบติดต่อให้ ขอฝากรางวัลที่นี้อีกสักกระยะได้ไหมครับ”

นายตำรวจลึกลับเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้า

“ได้ครับ ทางเราก็อยากให้ญาติรีบมารับศพไปเหมือนกัน
งั้นจะรอการติดต่อจากทางคุณนะครับ”

“ฝากด้วยนะครับ แล้วรถเป็นยังไงบ้างครับ รถของคุณฐาระที่บอกว่าเครื่องร้อนนะครับ”

“รถคันนั้นย้ายมาไว้ที่ลานจอดของโรงพยาบาลแล้วครับ
ตั้งใจว่าจะให้ญาติมารับไป เพียงแต่ถ้าจะขับก็ต้องซ่อมสายพาน
ก่อน”

“แปลว่ารถไม่ได้ประสบอุบัติเหตุสินะครับ”

“ใช่ครับ เพราะรถบรรทุกหยุดหลังจากชนคุณคุณฐาระ”

“ของที่อยู่ในข้างในล่ะครับ”

“ยังคงอยู่ตามเดิมครับ”

“ก็คือยังอยู่ในรถสินะครับ”

“ใช่ครับ”

โทโกสูญหายใจเข้า

“ขอขอบคุณได้ไหมครับ อาจมีเครื่องมือของมหาวิทยาลัย

อยู่ในนั้น ผมคิดว่าควรให้พวกเราเข้าไปดูแลน่าจะดีกว่า”

นายตำรวจไม่ได้แสดงท่าทีสงสัยกับคำพูดนั้นเลย

“ได้ครับ ถ้าฉัน ผมจะพาไปครับ” เขาพูดอย่างไม่ติดขัด

พวกเขาออกจากห้องเก็บศพ แล้วตรงไปยังลานจอดรถของโรงพยาบาล รถอาร์วีสีน้ำเงินเข้มที่คั่นตาจอดอยู่ในพื้นที่จอดรถสำหรับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล

“ใช้รถของคุณฮาระจริง ๆ ครับ” คุริบายาชิพูด

นายตำรวจหยิบกุญแจออกมาแล้วปลดล็อกประตู “เชิญตรวจสอบได้เลยครับ”

โทโกส่งสายตามา คุริบายาชิจึงเปิดประตูแล้วชะโงกมองเข้าไปข้างใน

บนเบาะนั่งข้างคนขับมีกระเป๋าวางอยู่ และที่เบาะหลังมีกระเป๋าน้ำร้อน เขาไม่สนใจชุดสก็กับถุงมือที่ถอดทิ้งไว้ แต่จำเป็นต้องตรวจดูในกระเป๋าสตางค์ เขาลองตรวจดูแล้วแต่ไม่พบอะไร

จากนั้นเขาเริ่มตรวจดูในกระเป๋าต่อ ในนั้นมีแท็บเล็ตและกล่องดิจิทัล รวมทั้งเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยน เขาส่งกระเป๋านี้ให้โทโก

“ได้ดูข้างในแท็บเล็ตหรือยังครับ” โทโกถามนายตำรวจ

นายตำรวจส่ายหน้าว่ายัง

“คงจะตั้งรหัสผ่านไว้ เราปรึกษากันว่า ถ้าสอบถามไปที่มหาวิทยาลัยโทโฮแล้วไม่พบผู้เกี่ยวข้อง ก็คิดว่าจะหาทางเปิดดูครับ ทางเราพยายามไม่แตะต้องความเป็นส่วนตัวให้มากที่สุดอยู่แล้วครับ”

“นั่นสินะครับ”

จากนั้นคุริบายาซิกก็ตรวจดูในกระเป๋าเป้ นอกจากน้ำและอาหารสำหรับเหตุฉุกเฉินแล้ว มีอุปกรณ์ทรงเหลี่ยมขนาดเท่าฝ่ามืออยู่ด้วย มีเสาอากาศที่ยึดหนึดติดอยู่

คุริบายาซิเรียกโทโกพลางชี้ให้เขาดูสิ่งที่อยู่ในกระเป๋าเป้

“มันคืออะไรครับ เราก็สงสัยอยู่เหมือนกัน” นายตำรวจถาม

“เป็นเครื่องมือวัดที่ใช้ในงานของมหาวิทยาลัยครับ” โทโกตอบนิ่ง “อย่างที่ผมคาดไว้เลย ของพวกนี้เป็นทรัพย์สินของสถาบันวิจัยเรา ขออนุญาตเอากระเป๋าพวกนี้กลับไปได้ไหมครับ”

นายตำรวจลังเล แต่ก็พูดว่า “ถ้าจั้น ผมขอปรึกษาหัวหน้าสักครู่ครับ” พลางหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋า หันหลังให้พวกคุริบายาซิ แล้วกดโทรศัพท์

คุริบายาซิกกับโทโกมองหน้ากัน ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยทำหน้าที่เครียดและพยักหน้าเล็กน้อยอย่างมีแผน สีหน้าบ่งบอกว่าทุกอย่างกำลังไปได้สวย

ที่บอกว่าไม่รู้ช่องทางติดต่อแม่ของคุซุฮาระนั้นไม่เป็นความจริง ข้อมูลเหล่านั้นอยู่ในประวัติส่วนตัวของเขาที่ให้ไว้กับสถาบันวิจัย แต่ถ้าบอกเรื่องนั้นออกไป ตำรวจก็คงจะส่งมอบศพและสัมภาษณ์ให้แม่เขาแทน โทโกอยากเก็บสัมภาษณ์เอาไว้ให้ได้ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม จึงรีบเดินทางมาถึงก่อน

เมื่อนายตำรวจคุยโทรศัพท์เสร็จ ก็หันกลับมาทางทั้งสอง

“ขอโทษที่ให้รอนะครับ หัวหน้าอนุญาตแล้ว แต่มีขั้นตอนเล็กน้อยก่อนจะนำกลับไปได้ครับ”

“รบกวนด้วยนะครับ” โทโกกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม พลาง
ค้อมศีรษะ

เมื่อคุริบายาชิกลับถึงสถาบันวิจัยก็เลยสี่โมงเย็นแล้ว พวกเขา
ตรวจดูของในกระเป๋าและกระเป๋าเป้ของคุซุฮาระอีกครั้งที่ห้องโทโก
สิ่งที่โทโกอธิบายกับนายตำรวจว่าเป็น ‘เครื่องมือวัดที่ใช้ใน
งานของมหาวิทยาลัย’ นั้น คือเครื่องหาทิศทางสัญญาณ บนแผง
มีไฟแอลอีดีแปดดวง ซึ่งจำนวนดวงไฟจะสว่างมากหรือน้อยคง
ขึ้นอยู่กับระดับความแรงของสัญญาณ คุริบายาชิเปิดเครื่องแล้ว
ยัดเสาอากาศออก ลองหันเครื่องไปมาซ้ำๆ แต่ไม่มีไฟติดขึ้นมา
สักดวง ในจดหมายข่มขู่ระบุไว้ว่า หากอยู่ในระยะสามร้อยเมตร
จะค้นหาเครื่องส่งสัญญาณได้ แต่กลับกัน หากไกลกว่านั้นจะทำการ
ไม่ได้

“นี่ ดูนี่สิ” โทโกหันหน้าจอโน้ตบุ๊กมาทางคุริบายาชิ
บนหน้าจอมีภาพถ่ายสีภาพ ทั้งหมดเหมือนถ่ายที่ภูเขา
ลูกเดียวกัน

“ภาพที่อยู่ในกล้องดิจิทัล” โทโกพูด “คุณว่าเป็นภูเขาหิมะ
ที่ไหน”

“อ่า...” คุริบายาชิเอียงคอ แล้วเปิดภาพที่ละภาพบนหน้าจอ
สามในสิบภาพนั้นเป็นภาพ ‘K-55’ ซึ่งไม่ช่วยให้คาดเดาสถานที่ได้
เลย หากจะพอเป็นเบาะแสได้ ก็คงเป็นภาพเจ็ดภาพที่ถ่ายตุ๊กตาหมี
ในนั้นมีภาพที่เห็นสันเขาอยู่ไกลลิบ แต่คุริบายาชิซึ่งไม่ชำนาญเรื่อง
ภูเขาไม่มีทางจะบอกได้ว่าเป็นที่ไหน

ทว่ามืออยู่ภาพหนึ่ง แม้ไม่รู้ว่าเป็นที่ไหน แต่มีสิ่งที่ยังบอกว่าเป็นบริเวณใกล้เคียงมีสิ่งปลูกสร้างอะไรอยู่

“ผู้อำนวยการครับ ที่มุมภาพนี้มีบางอย่างคล้ายเสาเหล็กนะครับ” คูริบายาชิชี้ไปที่ขอบภาพ “โซลลิฟต์หรือเปล่าครับ ลิฟต์ในสกีรีสอร์ท”

โทโกชะโงกมองหน้าจอ

“จั้นเหวอ ผมไม่เคยไปสกีรีสอร์ทเลย ไม่รู้เหมือนกัน”

“ผมก็ไม่ได้คุ้นเคยขนาดนั้นครับ แต่คิดว่าจะน่าจะเป็นลิฟต์ ถ้าไม่ใช่ก็คงไม่มีเหตุผลที่จะตั้งเสาเหล็กบนภูเขาแบบนี้ อ้อภายในรถก็มีชุดสกีถอดทิ้งไว้ ถ้าเป็นภูเขาทั่วไป คงต้องเตรียมอุปกรณ์หนักกว่านี้ คุณฐาณะที่มาจากจังหวัดกิฟุ เขาเล่นสกีเก่ง เคยได้ยินว่าที่เขาซื้อรถอาร์วีกีเพื่อเล่นสกีนี้แหละครับ”

“ถ้าจั้น สมมติว่าเป็นอย่างที่คุณว่า แล้วมันคือสกีรีสอร์ทไหนล่ะ”

“เอ่อ... เรื่องนั้น” คูริบายาชิส่ายหน้า “คือยังไง ผมก็ระบุได้แค่นี้...”

“ต้องหาทางระบุให้ได้ ต้องมีเบาะแสอะไรสักอย่างสิ อ้อมีใบเสร็จค่าทางด่วนใหม่ ถ้ารู้ว่าขึ้นมาจากตรงไหนก็น่าจะพอเดาได้นะ” โทโกเริ่มค้นในกระเป๋า

“ไม่น่าจะมีครับ รถของเขามี ETC⁵”

“ETC จั้นเหวอ ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะตรวจสอบได้นี่นา ต้องมี

⁵ ระบบเก็บค่าผ่านทางอัตโนมัติ

บันทึกอะไรหลงเหลืออยู่แน่”

“น่าเสียดายที่ทำไม่ได้ครับ จะมีเครื่องที่ออกประวัติการใช้งาน
อยู่ที่จุดจอดรถ แต่ถ้าไม่มีบัตร ETC ก็ใช้ไม่ได้”

“ไม่มีบัตรเหรอ” โทโกมองไปที่กระเป๋าทั้งสองใบ

“ไม่มีครับ คงเสียบคาอยู่ในรถ”

“แต่ก็ต้องมีกรณีที่เป็นต้องตรวจสอบตอนที่ไม่มีบัตรบ้างสิ
แบบนี้ทำยังไง”

“น่าจะตรวจสอบทางอินเทอร์เน็ตได้ครับ”

โทโกตอบมือ “อะไรกัน มันก็มีวิธีนี้นะ เอละ ใช้วิธีนั้นกันเถอะ”

“ไม่ได้ครับ”

“ทำไมล่ะ”

“ไม่ทราบหมายเลขบัตร ETC ครับ”

โทโกคอดก แต่แล้วก็เงยหน้าขึ้นทันที

“ในใบแจ้งยอดบัตรเครดิตน่าจะมีบันทึกประวัติ ETC อยู่
ลองสอบถามบริษัทบัตรเครดิตดูสิ”

“แต่เขาไม่บอกคนที่ไม่เกี่ยวข้องหรอกครับ”

โทโกจึงเขาเขม็งด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“อะไรของคุณเนีย ผมกำลังพยายามหาวิธีแก้แค้นๆ ก็เอาแต่
ปฏิเสธทำเฉยๆ เห็นผมเป็นอะไร”

“อะ เอ่อ ไม่ใช่อย่างนั้นครับ... ขออภัยครับ” คูริบายาชิ
คอดก

“ผิดที่คุณไม่เก็บบัตร ETC มาแต่แรก คุณก็ช่วยคิดด้วยสิ
มีวิธีแก้ปัญหอะไรบ้างไหม” ละอองน้ำลายของโทโกกระเด็นมา

ติดแวนของคูริบายาชิ

คูริบายาชิถอดแวนออก เช็ดเลนส์ด้วยแขนเสื้อ

“ผู้อำนวยการครับ ผมคิดว่าอย่างน้อยเราควรเตรียมใจไว้ดีกว่าไหมครับ”

“เตรียมใจเหรอ เรื่องอะไร”

“ก็เตรียมใจรับมือขอรับครับ ควรขอความช่วยเหลือจากตำรวจ —”

“ไม่ได้ ไม่ได้ ไม่ได้ พุดอะไรของคุณ” ใบหน้าของโทโกแดงก่ำขึ้นทันที “ทำแบบนั้นได้ที่ไหนกัน”

“แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ ฟังให้ดีๆ ไม่ใช่แค่รับมือขอรับแล้วจะจบ เรื่องนี้ถ้าเปิดเผยขึ้นมา รับรองว่าทั้งญี่ปุ่นต้องตื่นตระหนกแน่ แล้วถ้าสามารถกู้ ‘K-55’ กลับมาได้อย่างปลอดภัยก็ดีไป แต่ถ้าไม่เป็นแบบนั้นล่ะ จะทำยังไง”

“แน่นอนว่านั่นเป็นสถานการณ์ที่ร้ายแรงมากครับ ถึงต้องพึ่งตำรวจ”

“ไม่ได้ ไม่ได้ ไม่ได้” โทโกโบกมือขัด “ปัญหานี้เราต้องแก้ไขได้ด้วยตัวเอง ยังไงก็ต้องหา ‘K-55’ ให้เจอ ไม่มีทางอื่นแล้ว ตอนนี้อย่าเพิ่งคิดเรื่องอื่น เข้าใจไหม”

คูริบายาชินิ่งเงียบ โทโกก็ย้ำอีกครั้งว่า “เข้าใจไหม”

“เข้าใจแล้วครับ” คูริบายาชิตอบอย่างอ่อนแอ พลังนี้ถึงชาวสื่อในหมู่นักวิจัยบางส่วน โทโกอาจรู้อยู่แล้วว่าคุซุฮาระพัฒนาอาวุธชีวภาพ ไม่ว่าจะเป็นการดัดแปลงพันธุกรรมหรือการทำให้

สปอร์มีขนาดเล็กมาก ล้วนต้องใช้อุปกรณ์และสารเคมีพิเศษ ไม่น่าเป็นไปได้ที่ผู้อำนวยการจะไม่ทันสังเกตการจัดซื้อสิ่งเหล่านั้น เพื่อสร้างเทคโนโลยีเขาอาจแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น แต่เมื่อ ‘K-55’ ที่สร้างขึ้นมาเป็นสิ่งที่อันตรายเกินไป จึงรีบกำจัดคุณฮาระ ขาวสือนั่น อาจเป็นความจริงก็ได้

ถ้าเป็นแบบนั้น ก็พอเข้าใจได้ว่าทำไมโทโกจึงไม่อยากฟัง ตำรวจ หากมีการตรวจสอบกระบวนการพัฒนาของคุณฮาระอย่างละเอียด ความเกี่ยวข้องของเขาก็คงถูกเปิดเผยออกมา

“อะไร ยังอยากพูดอะไรอีกกันหรือ” โทโกถามขึ้นเมื่อเห็น คุริบายาชิเสียบไป

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร...” คุริบายาชิก้มหน้า

โทโกลุกขึ้น ขยับมานั่งข้างเขาแล้ววางมือลงบนไหล่ น้ำเสียงนั้นเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลงทันที

“ผมขอขอบคุณคุณอยู่เสมอนะ คุณทำงานได้ดีมาก เรื่อง ‘K-55’ ก็ด้วย ถ้าไม่ได้คุณเราคงรับมือได้ไม่รวดเร็วแบบนี้”

คุริบายาชิตัวเกร็ง ตอบขอบคุณเหมือนท่องบท

“เพราะฉะนั้น...” โทโกพูดต่อ

“ครั้งนี้ก็เหมือนกัน ผมพึ่งคุณได้แค่คนเดียว ถึงจะยากก็เถอะ แต่ช่วยทำเท่าที่ทำได้ให้หน่อยได้ไหม”

“ทำเท่าที่ทำได้ หมายความว่า...”

“ก็ต้องเป็นเรื่องหาสกีร์สอร์ตให้เจอ แล้วเอา ‘K-55’ กลับมานะสิ ไม่ต้องห่วง คุณทำได้อยู่แล้ว ถ้าเอากลับมาได้อย่างปลอดภัย ผมจะเตรียมตำแหน่งรองผู้อำนวยการไว้รอเลย ว่าไงล่ะ ลูกจะชอบ

เข้ามัยมปลายปีหน้าใช้ใหม่ ค่าใช้จ่ายก็ต้องเยอะขึ้น ถ้าตงงาน
ตอนนี้คงลำบากน่าดู ใช้ใหม่ละ”

เขาควรจะตอบไปว่านั่นไม่ใช่ประเด็น แต่คุริบายาชิกกลับ
พยักหน้า ไม่ใช่เพราะกลัวจะตงงานเท่านั้น แต่เพราะคำพูดของ
โทโกทำให้เขานึกถึงความเป็นไปได้เล็กน้อยขึ้นมา

5

ท่าฟรอนต์ไซด์เทลสไลด์ เป็นท่าที่หลังจากกระโดดลอยตัว
โดยไม่จับบอร์ด แล้วหมุนบอร์ดในอากาศไปทางด้านหลังในมุมเก้าสิบ
องศา จากนั้นถ่ายน้ำหนักไปที่เท้าหลังแล้วสไลด์ไป จุดสำคัญคือ
การบิดช่วงบนของร่างกายกับช่วงล่างไปคนละทิศทาง พร้อมกับ
ใช้เท้าหลังกดลง —

“หา อะไรนะ บิดช่วงบนกับช่วงล่างไปคนละทิศทาง...”

ชูโตะกานินิตยสารสโนว์บอร์ดบนโต๊ะ ลูกขึ้นจากเก้าอี้แล้วลอง
ท่าท่าตามภาพ ท่าทางสะท้อนบนกระจกหน้าต่างที่เปิดผ้าม่านไว้
ดูต่างจากนักสโนว์บอร์ดมืออาชีพในนิตยสารอยู่เล็กน้อย เขาคิดว่า
มันยังไม่เข้าที่จึงค่อยๆ ปรับแก้ที่ละนิดจนเหมือนต้นแบบมากขึ้น

เขาฝึกจนพอใจแล้วกลับไปนั่งอีกครั้ง ต่อไปคือท่าแบ็กไซด์
เทลสไลด์ อธิบายว่า จุดสำคัญคือเมื่อออกตัวด้วยส้นเท้า ให้ลง
น้ำหนักที่ขาด้านหลัง แล้วเตะขาด้านหน้าออกไปด้านนอก

ขณะที่กำลังจะลุกขึ้นเพื่อลองทำตาม เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

“ซูโตะ ขอคุยหน่อยได้ไหม” เสียงพ่อดังมา
ซูโตะรีบนั่งลงบนเก้าอี้ เก็บนิตยสารสโนว์บอร์ดเข้าชั้นหนังสือ
แล้วเปิดหนังสือคณิตศาสตร์ไว้บนโต๊ะแทน

“โอเคอะ”

ประตูเปิดออก คูริบายาชิผู้เป็นพ่อเดินเข้ามา คงเพิ่งกลับจาก
ที่ทำงาน เขาแค่ถอดเสื้อนอกออกเท่านั้น มือถือกล่องดิจิตัลอยู่

“อ่านหนังสืออยู่หรอ”

“ประมาณนั้นแหละ อีกไม่นานก็จะสอบแล้วนะ”

“ขยันดีนี่” คูริบายาชินั่งลงกับพื้น แล้วมองไปรอบห้อง

ซูโตะเริ่มไม่สบายใจว่าพ่อมีธุระอะไร เขานึกถึงเหตุการณ์
เมื่อเช้า หรือจะมาบ่นเรื่องสโนว์บอร์ดอีก ถ้าเป็นเรื่องนั้นเขาก็
ซีเกียจฟัง

“เรื่องนั้นไปถึงไหนแล้ว”

“เรื่องอะไรหรอ”

“ก็เรื่องนั้นไง สโนว์บอร์ดนะ ยังไปเล่นทุกวันหยุดอยู่เหมือนเดิม
หรือเปล่า”

ว่าแล้วเชียว ซูโตะคิดแล้วเซ็ง

“ผมไม่ได้ไปบ่อยขนาดนั้น”

“จั้นหรอ แม่บอกว่าไปเข้าเียนกลับทุกสัปดาห์เลยนี่”

“...แค่นานๆ ที”

นั่นไม่จริง เขาอาศัยตัวรรถบัสราคาถูกเดินทางไปเล่น
ตามสกีรีสอร์ทแห่งใดแห่งหนึ่งทุกสัปดาห์ ถ้าเป็นที่ทุนมะหรือนีงาตะ
ก็จะออกเดินทางตั้งแต่เช้ามืด แล้วกลับถึงบ้านภายในวันเดียว

“เร๊วๆ นี่มีแผนจะไปอีกไหม”

“วันหยุดคราวหน้าอาจจะไป แล้วแต่เพื่อนนะ” ชูโตะก้มหน้าตอบอ้อมอ้อม “พอถามทำไมเหรอ”

“คือว่า พออยากถามเรื่องสกีรีสอร์ทหน่อยนะ”

“เอ้” ชูโตะเงยหน้ามองพ่อ “สกีรีสอร์ทเหรอ”

คุริบายาชิยื่นกล่องดิจิทัลในมือมาให้

“ช่วยดูรูปในนี้ให้หน่อยได้ไหม”

ชูโตะรับกล่องมาดูภาพ มีทั้งหมดเจ็ดภาพ ภาพที่เห็นดูแปลกเป็นภาพตุ๊กตาหมีแขวนไว้กับต้นไม้อยู่ท่ามกลางหิมะ

“รูปอะไรซะเนี่ย”

“ดูรูปที่สามหน่อย ไซ้ รูปนั้นแหละ เสาเหล็กที่อยู่ตรงขอบพ่อน่าจะเป็นลิฟต์ของสกีรีสอร์ท แกคิดว่าง”

ชูโตะขยายภาพส่วนที่คุริบายาชิชี้

“อืม ไซ้ เหมือนลิฟต์นะ”

“ว่าแล้วเชียว” คุริบายาชิทำสีหน้าดีใจเล็กน้อย

“แล้วยังไงล่ะ รูปพวกนี้คืออะไร มีตุ๊กตาหมีด้วย”

“ไม่ต้องสนใจตุ๊กตาหมีหรอก ที่สำคัญคือ พอจะรู้ไหมว่าเป็นสกีรีสอร์ทที่ไหน”

“เอ่อ —” ชูโตะเอนตัวไปด้านหลัง “ผมจะไปรู้ได้ยังไงล่ะ”

“นั่นแหละ แต่แกก็เคยไปสกีรีสอร์ทมาหลายที่ไม่ใช่เหรอ ดูจากวิวไกลๆ แบบนี้ พอจะเดาออกไหม”

“เดาไม่ออกหรอก ถึงผมจะเคยไปมาหลายที่ แต่ก็ไม่เคยขนาดนั้น พ่อคิดว่าญี่ปุ่นมีสกีรีสอร์ทกี่ที่กันล่ะ”

“ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีเบาะแสอะไรเลยหรอก รู้จักทางด่วนคันเอ็ดสี่ไหม”

“รู้สิ ตอนนั่งรถบัสด่วนไปก็ใช้เส้นนั้น”

“ถึงจะบอกรายละเอียดไม่ได้ทั้งหมด แต่การจะไปสกีรีสอร์ทที่ตามหาอยู่นี้ ต้องผ่านด่านฮอนโจ-โคตามะของทางด่วนคันเอ็ดสี่ว่าไง เบาะแสขนาดนี้ใช้ได้ไหม”

“จึ้นเหรอก” ชูโตะครุ่นคิด

“ทำไมล่ะ อย่างน้อยก็จำกัดอยู่แค่กุนมะกับนีงาตะไม่ใช่เหรอก”

“ไม่ใช่อย่างนั้นเหรอก” ชูโตะดึงนิตยสารเล่มหนึ่งออกมาจากชั้นหนังสือ เป็นเล่มที่แนะนำสกีรีสอร์ททั่วประเทศ มีหน้าหนึ่งที่แบ่งญี่ปุ่นออกเป็นหลายโซนแล้วแสดงตำแหน่งคร่าวๆ ของสกีรีสอร์ท เขาชี้ให้คุริบายาชิดู “ดูนี่สิ นอกจากกุนมะกับนีงาตะแล้ว ถ้าจะไปสกีรีสอร์ทในนาగాโนะ ใช้ทางด่วนคันเอ็ดสี่ก็สะดวกเหมือนกัน”

“จึ้นเหรอก ถ้าพูดถึงนาగాโนะ ก็มีชิงะโคเงินไซไหม ที่นั่นต้องใช้ทางด่วนชูโอไม่ใช่เหรอก”

“นี่มันยุคไหนแล้วพ่อ บางที่ใช้เส้นชูโอเร็วกว่าก็จริง แต่บางที่ขึ้นทางด่วนคันเอ็ดสี่แล้วไปต่อทางด่วนโจชินเอ็ดสี่จากจุดเชื่อมต่อไปฟุจิโอกะก็เร็วเหมือนกัน ถ้าไปชิงะโคเงินก็ไปทางนั้น”

“จึ้นก็ต้องเป็น กุนมะ นีงาตะ นาగాโนะ... สินะ”

“อย่างน้อยก็สามจังหวัดนี้แหละ”

“แล้วมีสกีรีสอร์ทกี่แห่งกันแน่”

ชูโตะกวาดตามองจำนวนเครื่องหมายสกีรีสอร์ทบนแผนที่คร่าวๆ

“ถ้านับเฉพาะที่ใช้เส้นทางคันเอ็ดสี่สิ่ รวมๆ ทั้งเล็กใหญ่ก็ประมาณร้อยแห่งได้มั้ง”

“เป็นร้อย...” คูริบายาชิเหม่อเหมือนใจลอย

“พ่ออะ มันเรื่องอะไรกัน ทำไมต้องรู้ให้ได้ว่าในรูปคือที่ไหน”

คูริบายาชิสายหัวเหมือนเพิ่งได้สติ

“เรื่องนั้นไม่ต้องรู้หรอก มันเป็นเรื่องงานของพ่อ ต้องหาคำตอบให้ได้ แต่ก็ยากจริงๆ คิดว่าถามแกแล้วอาจจะพอมีทาง...”
ตอนท้ายเขาพึมพำเหมือนพูดกับตัวเองแล้วทำท่าครุ่นคิด

ชูโตะไม่เคยเห็นพ่อเป็นอย่างนี้มาก่อนจึงสับสน ปกติพ่อมักจะปฏิบัติกับเขาเหมือนเด็ก แต่คราวนี้เหมือนต้องการให้ช่วย เขาจึงแปลกใจ

เขาหันไปมองหน้าจอบนกล้องอีกครั้ง เสาเหล็กที่อยู่ตรงมุมภาพเป็นเสาไฟฟ้าของสกีรีสอร์ทโดยไม่ต้องสงสัย นอกจากนั้นจะมีเบาะแสะอะไรอีกหรือไม่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะเป็นสกีรีสอร์ทที่เขารู้จัก มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นสถานที่ซึ่งเขาไม่เคยไปมาก่อน

แล้วเขาก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้

“พ่อลองเอารูปนี้ลงอินเทอร์เน็ตไหมล่ะ”

คูริบายาชิเงยหน้าขึ้นด้วยความตกใจ

“จะทำแบบนั้นทำไม”

“ก็ลองโพสต์ถามว่า รู้ไหมว่านี่คือที่ไหน ถ้ามีคนรู้ อาจจะบอกเราก็ได้”

คูริบายาชิมองอย่างว่างเปล่า กำลังขังใจว่าควรทำตามความคิด

ของลูกชายดีหรือไม่ ไม่นานเขาก็ส่ายหน้า

“ไม่ได้ ถ้ามีคนใจดีช่วยบอกมาก็ดีไป แต่บางคนอาจจะไปที่นั่นเพราะสอดรู้สอดเห็น จะให้เกิดเรื่องแบบนั้นไม่ได้เด็ดขาด”

“หมายความว่า ห้ามไปที่นั่นแหละ” ชูโตะชี้ไปที่กล้องดิจิทัล

“ไม่ได้” คุริบายาชิทำหน้าจริงจัง “พ่อบอกเหตุผลไม่ได้ แต่เรื่องนี้อันตรายมาก”

ชูโตะเข้าใจว่าคงมีเหตุผลบางอย่างที่สำคัญมาก และไม่ควรถามอะไรมากไปกว่านี้

“ถ้าฉัน ผมจะลองให้เพื่อนที่เล่นสโนว์บอร์ดด้วยกัน ไม่ก็คนที่ร้านที่สนิทกันช่วยดูให้ไหม พวกนั้นรู้จักสกีรีสอร์ทหลายที่ที่ผมไม่เคยไป อาจมีใครรู้ก็ได้”

คุริบายาชิกะพริบตา “วิธีนั้นอาจจะดีก็ได้” เขาพิมพ์ตอบ

“ผมเอารูปให้ทุกคนดูได้ไหม”

“ได้สิ แต่ต้องระวังนะ อย่างที่บอกไป ห้ามให้หลุดไปบนอินเทอร์เน็ตเด็ดขาด”

“ผมรู้แล้ว จะส่งให้เฉพาะคนที่ไว้ใจได้ ส่วนคนที่ร้านผมไม่มีอีเมล ไว้ไปที่ร้านแล้วจะลองให้เขาดู”

“นั่นแหละ คิดว่าจะใช้เวลาสักแค่ไหนล่ะ”

“ที่ต้องส่งให้เพื่อน ผมจะส่งเดี๋ยวนี้เลย แล้วพวกนี้ก็จะลงหาคำตอบให้ทั้งวัน”

“คิดว่าจะรู้ไหม”

“ไม่รู้เหมือนกัน เบาะแถมมันน้อย”

แนะนำนักเขียน

อิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อปี 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ Houkago (After School) ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากการงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวนแนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียนโดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย) คว่ำรางวัลนาโอกิและรางวัล Honkaku Mystery ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555 และรางวัล Naiin Readers' Awards 2023 อันดับ 1 รางวัลที่สุดของนิยายสืบสวนสยองขวัญแปลเอเชียแห่งปี Seijo no Kyuusai (พิชรักสังตายน) ได้รับการคัดสรรให้เป็นหนังสือติดดาว ปี 2561 โดยสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวน
แห่งประเทศไทย ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรร
รางวัลนาโอกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์
และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาด้าว),
Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Tantei Galileo
(กาลิเลโอไขคดี) ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น
Himitsu (ความลับ), Byaku Yako (พระอาทิตย์เที่ยงคืน), Game no
Na wa Yukai (เกมรักพาด้าว) และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2026 อิงาชิโนะ เคโงะ ถึงแก่อสัญกรรม
ด้วยโรคมะเร็งลำไส้ สิริอายุ 68 ปี การจากไปของเขาสร้างความ
สะเทือนใจแก่นักอ่านทั่วโลกผู้ชื่นชอบผลงานที่เขาได้สร้างสรรค์ไว้

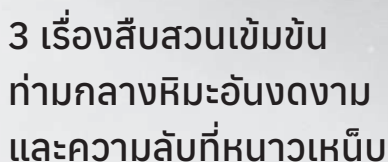
แนะนำนักแปล

กิงดาว ไตรยสุนันท์

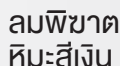
นักแปลอิสระผู้รักการวาดภาพ ประดิษฐ์ประดิษฐ์ และการอ่านหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นนอกสถานที่ไปเรื่อยตั้งแต่มัธยมต้น และไปสุดที่จบการศึกษาระดับปริญญาโทจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานแปลเล่มแรกเริ่มต้นจากการนำเสนอต้นฉบับหนังสือแนว How to ที่พบในร้านหนังสือระหว่างเดินทางไปฝึกงานที่ประเทศญี่ปุ่นให้กับสำนักพิมพ์ที่คุ้นเคย ซึ่งได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากผู้อ่าน และกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการทำงานแปลหนังสือแนวพัฒนาตนเองและสารคดีมาอย่างต่อเนื่อง ก่อนจะขยายไปสู่งานแปลอีกหลากหลายประเภท สำหรับงานวรรณกรรม ได้รับโอกาสจากสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นเป็นที่แรก จนขยายไปหลากหลายสำนักในปัจจุบัน ผลงานแปลวรรณกรรมที่ภาคภูมิใจ ได้แก่ “ผีเสื้อย่อมศพ” ของมินาโตะ คานาเอะ และ “หมู่บ้านปีศาจครวญ” ของนากายามะ ชิจิรุ

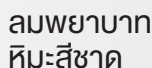
ปัจจุบันยังคงทำงานแปลหนังสืออย่างต่อเนื่อง ทั้งงานวรรณกรรมและสารคดี หากต้องการติดตามผลงานหรือพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับหนังสือและการแปล สามารถติดต่อได้ผ่านช่องทาง LINE id : zuperztar

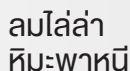
จากปลายปากกา
อิงาชีโนะ
เคโงะ

តើ ១

ເລ່ມ 2

เล่ม 3

แต่ท่ามกลางเงตกลางท้องที่เยือกสุดคึกคัก พวกเขาไม่อาจแจ้งตำรวจได้ และความผิดพลาดเพียงครั้งเดียวอาจคร่าชีวิตผู้คนนับไม่ถ้วน

ความลับดำมืดเบื้องหลังคำขู่รั้งนี้คืออะไร? เงินจำนวนมหาศาล หรือการล้างแค้น? เกมเดิมพันชีวิตกับฆาตกรได้เปิดฉากขึ้นแล้ว!

เมื่อ 'K-55' อาวุธชีวภาพานุภาพทำลายล้างสูง ถูกขโมยไปจากสถาบัน
วิจัยคนร้ายเรียกค่าไถ่ 300 ล้านเยน โดยทิ้งเบาะแสไว้เพียงอย่างเดียวคือ
'ภาพถ่ายตุ๊กตาหมี' ที่แขวนอยู่กลางป่าลึกในลานสก๊อตอันกว้างใหญ่
แต่แล้วรู้ๆ การติดต่อกับคนร้ายก็ขาดหายไป เมื่อเกิดคดีที่ซ่อน
ยังคงเป็นปริศนา ปฏิบัติการลับสุดยอดของสองพ่อลูกเพื่อตามหา
'สิ่งนั้น' จึงเริ่มต้นขึ้น!

เมื่อ "ทศสิม" ตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรม ทั้งที่วันเกิดเหตุ เขาอยู่บนลานสกีทางไกลหลายร้อยกิโลเมตร เขาจึงต้องออกมาหา "เทพรินาวัลโลนบอร์ด" พยานเพียงคนเดียวที่พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของเขาได้ ขณะเดียวกัน ตำรวจก็ตามไล่ล่าพวกเขาอย่างกระชั้นชิด ท่ามกลางภูเขาหิมะ เหนือโล่สกีที่ทิ้งระพี ขวัญ และเต็มไปด้วยปริศนาจึงเริ่มต้นขึ้น

ลมพยาบาท หิมะสีขาว 疾風 Rond

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
กิงดาว ไตรยสุนันท์ แปล

SHIPPU RONDO

Copyright ©2023 Keigo Higashino

Originally published in Japan in 2023 by Jitsugyo no Nihon Sha, Ltd.

Thai translation rights arranged with Jitsugyo no Nihon Sha, Ltd. through Lanka Creative Partners co., Ltd., Japan.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2569

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

ISBN 978-616-14-0779-7

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

ลมพยาบาท หิมะสีขาว.- กรุงเทพฯ : บัค ไทม์, 2569.

304 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. กิงดาว ไตรยสุนันท์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0779-7

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอ็ดิตภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดยและพิมพ์ที่

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวประระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ประยูร หงษาธร

ปาริฉัตร กาฬภัคดี

ศุภณีย์ ศรีมันจู

สุคัล ช่างกลึงกุล รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บัค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

 www.greenread.com
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

‘K-55’ อาวุธชีวภาพทำลายล้างสูงถูกโจรกรรม
พร้อมคำขู่เรียกค่าไถ่ 300 ล้านบาท
เบาะแสเดียวของที่ซ่อนมัน คือภาพถ่ายตุ๊กตาหมีกลางลานสกีอันไกลโพ้น

ศุภิยาธิ นักวิจัยผู้ได้รับมอบหมายให้กู้สถานการณ์
ค้นหา ‘K-55’ ที่เพื่อนร่วมงานแอบลักลอบพัฒนาขึ้น—
โดยไม่อาจให้ตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้อง
แต่แล้วคนร้ายกลับเสียชีวิต พร้อมพาความลับเรื่องที่ซ่อน ‘K-55’ ลงหลุมไปด้วย
ท่ามกลางภูเขาหิมะกว้างใหญ่ กับเบาะแสเพียงตุ๊กตาหมีในภาพถ่าย
นักสกีมือใหม่และพ่อที่แทบพึ่งพาไม่ได้ จะหา ‘K-55’ พบทันเวลาหรือไม่?
เกมซ่อนหาที่แข่งกับเวลา หักมุมซ้อนหักมุม และกดดันจนวางไม่ลง
แต่ยังสอดแทรกอารมณ์ขันได้อย่างกลมกล่อม

“ลมพยาบาท หิมะสีขาว” ลำดับที่ 2 ของซีรีส์ “เมืองหิมะ”
ผลงานสืบสวนกีฬาฤดูหนาวที่ **อิงาชิโนะ เคโงะ** ยกให้เป็นทีหนึ่งใจ
ยอดขายทะลุ 1 ล้านเล่มในญี่ปุ่น และถูกสร้างเป็นภาพยนตร์ในปี 2016

ทรงคุณค่า เป็น 1 ใน 7 ผลงานระดับประเทศที่อิงาชิโนะ เคโงะ
นำมาจัดทำเป็น e-Book ในวาระพิเศษ
เพื่อเยียวยาและขับเคลื่อนสังคมในช่วงวิกฤติโควิด-19

SN0121 นิยายสืบสวน

ปกอ่อนอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime